MANEVİYAT

MÜSLÜMAN AHMEDİYE CEMAATİ

TÜRKÇE DERGİSİ

SAYI 34

Hilafet özel sayı

SORUMLU

Raşit Paktürk

YAZARLAR

Sadık Ahmed
Dr. Abdulgaffar Han
Dr. Muhammad Jalal Shams
Osman Şeker
Tahir Ahmet Çil

TASARIM

Talmeez Ahmad

REDAKSİYON

Abdul Noor Khawaja
Bilal Ahmed Paktürk
Enes Karahan

DÜZELTME

Şaziye Paktürk

İDARE HEYETİ

Hafiz Fareed Ahmed Khalid
Hasan Hüseyin Odabaşi
Cengiz Varlı
Fatih Odabaşı
Umut Gümüş

Ahmadiyya Muslim Jamaat KdöR, Verlag Der Islam
Türk Masası, Ahmadiyya Muslim Jamaat KdöR
Genfer Str. 11 60437 Frankfurt, Almanya
0800-0001325 (Almanya´dan ücretsiz)
Fax: 069 50688743
maneviyat@ahmadiyya.de

14

10

26

32

İÇİNDEKİLER 34 SAYI

KUR'AN-I KERİM

HADİS-İ ŞERİF

KELAMÜ'L İMAM

10 ESMAÜ'L HÜSNA
En-Nûr

14 YILDIZLI GECENİN ÜZERİNE İNDİĞİ KİŞİ

26 HİLAFET KONUSU İSLAM'IN EN ÖNEMLİ KONULARINDAN BİRİSİDİR

32 HALİFELERİN VAZİFELERİ

38 İSLAM'IN ÖNERDİĞİ NİZAM

40 BİR PEYGAMBER HAYATTA İKEN ONUN YERİNE KİMİN GEÇECEĞİ SORUSU, MÜMİNLERİN AKLININ UCUNDAN BİLE GEÇMEZ

43 AYETEL KÜRSİ

50 KIRTAS VAKASI

52 HZ. MUAVİYE'NİN YEZİD'İ HALİFE TAYİN ETMESİNE DE SEÇİM DENEBİLİR Mİ?

Editörden

Allah Nur Suresinin 56. ayetinde iman edip salih amel işleyenlere hilafet vadinde bulunmuştur. Peygamber Efendimiz[SAV] hilafet sürecinin nasıl işleyeceğini hadislerinde açıklamıştır. Mesela Hilafet-i Raşide süresiyle ilgili şöyle buyurmaktadır:

Hazreti Sefine[RA]: Resulullah[SAV] buyurdu: "Ümmetimde hilafet 30 yıl sürecek, sonra saltanat başlayacak." Hazreti Sefine[RA] dört halifenin süresini sayarak 30 yıl tamamlandığını ve Emevilerin hilafet iddiasının yalan olduğunu, onların saltanat sürdüğünü belirtti. (Cami'üt-Tirmizi, Kitabü'l Fiten, Babü'l Hilafet, hadis no: 2152)

Ayrıca kendisi nübüvvet yolunda kurulacak olan hilafet hakkında verdiği gaybi haberde şunları söyledi: Hazreti Huzeyfe (r.a.): Peygember Efendimiz şöyle[SAV] buyurdu: "Sizde nübüvvet olacak, sonra nübüvvet yolunda hilafet kurulacak. Sonra eziyet veren saltanat olacak ve onun ardından zorba bir saltanat gelecek. Sonra tekrar nübüvvet yolunda hilafet kurulacak." Bunları söyledikten sonra sustu. (Müsned Ahmed, hadis no: 17680)

Ayrıca Peygamber Efendimiz[SAV] "Hulefa-i Raşidin"in Allah tarafından seçileceğini söyleyip şöyle buyurdu: Hazreti Aişe[RA]: Resulullah[SAV] son hastalığında şöyle buyurdu: "Ben Ebu Bekir'i benden sonra halife tayin etmek istedim, fakat sonra düşündüm ki bu Allah'ın işidir. Allah, Ebu Bekir'den başka birini halife yapmayacaktır ve müminler de Allah'ın takdiri ile Ebu Bekir'den başka birini halife olarak kabul etmeyecektir." (Sahih Buhari, Kitabü'l Ahkam, Babü'l İstihlâf, hadis no: 6677)

Hazreti Aişe[RA]: Resulullah[SAV] son hastalığı sırasında bana şöyle dedi: "Korkarım ki birçok arzu sahibi kalkıp, 'ben daha hak sahibiyim' diyecektir. Halbuki Allah ve müminler, Ebu Bekir'den başkasını halife yapmayı kabul etmeyecekler." (Müslim, Kitabü'l Fazail, Bab Fazail Ebu Bekir, hadis no: 4399)

Peygamber Efendimiz'in verdiği haberler sırasıyla gerçekleşti. Hilafet-i Raşide otuz sene devam edip saltanatlar dönemi başladı ve verilen haberlere uygun olarak sona erdi. Artık "hilafet ala min'hacin nübüvvet" yani "Peygamber metodunda olan hilafet"in kurulma zamanı gelmişti. Nitekim Allah vadlere uygun olarak Vadedilen Mesih ve Mehdi'yi[AS] gönderip yeniden **"Peygember yolunda olan hilafet"**i kurdu.
Ellinizdeki bu sayı gerçek ilahi hilafetin ne olduğunu anlatmaktadır. Allah hepimize bundan istifade etmeyi nasip etsin. Amin

Raşit Paktürk
Frankfurt - Almanya

KUR'AN-I KERİM

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ①

قُلْ اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ ۚ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ
وَعَلَيْكُمْ مَّا حُمِّلْتُمْ ۭ وَاِنْ تُطِيْعُوْهُ تَهْتَدُوْا ۭ وَمَا عَلَى الرَّسُوْلِ اِلَّا
الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ۝۵۵ وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْاَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ
۠ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِيْنَهُمُ الَّذِي ارْتَضٰى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ
خَوْفِهِمْ اَمْنًا ۭ يَعْبُدُوْنَنِيْ لَا يُشْرِكُوْنَ بِيْ شَيْـــًٔا ۭ وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ
فَاُولٰۗىِٕكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ ۝۵۵ وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَطِيْعُوا
الرَّسُوْلَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ۝۵۶

De ki: "Allah'a itaat edin, Peygamber'e (de) itaat edin." Eğer yüz çevirirlerse, bu (Peygamber) ancak yükümlü tutulduğundan sorumludur. Sizler (de) ancak yükümlü tutulduğunuzdan sorumlusunuz. Eğer ona itaat ederseniz, hidayete erersiniz. Peygamber'in görevi, ancak (mesajı) açık olarak ulaştırmaktır. Allah, aranızdan inanan (ve yerli yerinde) iyi işler yapanlara kesin söz vermiştir. O, kendilerinden öncekileri halife kıldığı gibi, onları (da) yeryüzünde halife kılacaktır (ve) onlar için beğendiği dinlerini mutlaka güçlendirecektir. Korkulu (durumların) ardından, kendilerini mutlaka emniyetli (bir hale) döndürecektir. Onlar, Bana ibadet edecekler (ve) hiçbir şeyi Bana ortak koşmayacaklar. Bundan sonra (da) nankörlük eden olursa, işte itaat dışına çıkanlar (da) kendileridir. Hepiniz namazı ayakta tutun, zekât verin ve Peygamber'e itaat edin ki, merhamet edilesiniz.

—Kur'an-ı Kerim, 24: 55-57—

HADİS-İ ŞERİF

عَنِ حُذَيْفَةُ، قال قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

تكونُ النُّبُوَّةُ فيكم ما شاء اللهُ أن تكونَ، ثم يَرْفَعُها اللهُ تعالى ، ثم تكونُ خلافةٌ على مِنهاجِ النُّبُوَّةِ ما شاء اللهُ أن تكونَ، ثم يَرْفَعُها اللهُ تعالى ، ثم تكونُ مُلْكًا عاضًّا، فتكونُ ما شاء اللهُ أن تكونَ، ثم يَرْفَعُها اللهُ تعالى ، ثم تكونُ مُلْكًا جَبْرِيَّةً فيكونُ ما شاء اللهُ أن يكونَ، ثم يَرْفَعُها اللهُ تعالى ، ثم تكونُ خلافةً على مِنهاجِ نُبُوَّةٍ ثم سكت

Hazret Huzeyfe'nin [RA] rivayet ettiğine göre Hazret Resulüllah [SAV] şöyle buyurmuştur:

"Aranızda peygamberlik bulunacak, Allah ne zamana kadar isterse devam edecek. Sonra Yüce Allah onu kaldıracak. Sonra peygamberlik yolunda hilafet olacak. Allah ne zamana kadar isterse devam edecek. Sonra Yüce Allah onu kaldıracak. Sonra dişleyici (yani eziyet verici) padişahlık olacak. Allah ne zamana kadar isterse, devam edecek. Sonra Yüce Allah onu ortadan kaldıracak. Sonra zor kullanarak iktidarı ele geçiren padişahlık (yani diktatörlük) olacak. Yüce Allah ne zamana kadar isterse o devam edecek. Sonra Yüce Allah onu ortadan kaldıracak. Sonra (tekrar) peygamberlik yolunda hilafet kurulacak."
Bundan sonra Resulüllah[SAV] sustu.

(Müsned Ahmed B. Hanbel; C.5; S.404)

KELAMÜ'L İMAM

Zamanın imamının mübarek sözleri

Mirza Gulam Ahmed Hazretleri AS
Vadedilen Mesih ve İmam Mehdi

Bu Yüce Allah'ın sünnetidir. O, insanoğlunu yeryüzünde yarattığından beri kendi nebi ve resullerine daima yardım etmiş ve üstünlük bahşetmiş ve böylece kendi sünnetini daima belli etmiştir. Bu konuda O,

كَتَبَ اللّٰهُ لَاَغْلِبَنَّ اَنَا وَرُسُلِيْ

Yani:"Allah kesin hüküm vermiştir ki Ben ve resullerim mutlaka üstün çıkacağız."

buyurmuştur. Üstünlük yahut galebeden maksat şudur ki, resullerin ve nebilerin isteği, Yüce Allah'ın hücceti (mesajı) yeryüzü üzerinde tamamlansın ve hiç kimse ona karşı duramasın, aynı şekilde Yüce Allah da kavmî (ulusal) alametler vasıtasıyla onların doğruluklarını aşikâr etsin. Keza dünyaya yaymak istedikleri doğruluğun tohumunu onların elleriyle attırır. Ancak onların eliyle onu tam olarak kemale ulaştırmaz. Aksine sanki başarısızlık korkusu ile birlikte onlara ölüm vererek, muhaliflerine kendileriyle alay etme, kendilerini suçlama ve sövme fırsatını da vermiş olmaktadır.

Onlar alay ettikten sonra O, kudretinin ikinci bir tezahürünü gösterir ve bir kısmı eksik kalmış olan gayelerini kemale ulaştıracak olan bazı sebep ve yolları yaratır. Kısacası iki çeşit kudretini gösterir: 1) İlk olarak nebilerinin elleriyle kendi kudretini gösterir. 2) İkincisi, bir nebinin ölümünden sonra zorluklar baş gösterdiği ve düşmanların da kuvvet kazandıkları ve artık bu iş bozulmuştur diye düşünmeye ve

bu cemaat artık yok olup gidecek diye inanmaya başladıkları bir zamanda; hatta cemaatteki insanların bile tereddüde düştükleri ve bellerinin kırıldığı, aralarından bazı şanssızların mürted olma yollarını benimsemeye başladıkları bir durumda Yüce Allah ikinci defa çok büyük kudretini gösterir ve düşmekte olan o cemaati korur. İşte sonuna kadar sabreden, Hz. Ebubekir'in[RA]. zamanında olduğu gibi, Yüce Allah'ın bu mucizesini görür. İşte o zaman Resulüllah'in[SAV] vefatı, zamansız bir ölüm olarak algılandı ve birçok köylüler, akılsız köylüler mürted oldular. Ashab-ı Kiram bile üzüntülerinden divaneler gibi oldular. O zaman Yüce Allah Hz. Ebu Bekir Sıddık'ı[RA] halife tayin ederek ikinci defa kudretinin bir örneğini gösterdi ve İslam'ı yok olurken kurtardı ve korudu. Böylece;

وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِيْنَهُمُ الَّذِى ارْتَضٰى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ خَوْفِهِمْ اَمْنًا

ayeti kerimesinde verdiği sözü yerine getirmiş oldu. ***Yani korkularından sonra biz tekrar onları kökleştirip kuvvetlendireceğiz.***

Hz. Musa[AS] zamanında da aynı durum yaşanmıştır. O zaman Hz. Musa[AS] Mısır ve Kenan yolunda, İsrailoğullarını kendilerine verilen söze göre, son menzile ulaştırmadan vefat etti. Onun ölümü neticesinde İsrailoğulları arasında büyük bir matem koptu. Tevrat'ın da bildirdiği gibi İsrailoğulları bu zamansız ölümün üzüntüsünden ve Hz. Musa'nın[AS] beklenmedik ayrılığından dolayı kırk gün ağladılar. Aynı şekilde Hz. İsa[AS] zamanında da aynı muamele yaşandı. Çarmıh hadisesi zamanında bütün havarileri darmadağın oldular. Hatta aralarından bir havari mürted bile oldu. Onun için ey benim sevgili dostlarım! Öteden beri Allah'ın sünneti şudur ki O, daima iki kudretini gösterir ki muhaliflerin iki yalancı sevincinin yok edildiğini göstersin. O yüzden şimdi Allah'ın bu eski sünnetini terketmesi mümkün değildir. Onun için demin size beyan ettiğim sözümden üzülmeyiniz ve kalpleriniz de üzüntüye kapılmasın. Çünkü sizin (Allah'ın) ikinci kudretini de görmeniz gereklidir ve onun gelmesi sizin için daha iyidir. O (kudret) daimidir. Onun zinciri kıyamete kadar asla kırılmayacaktır. O ikinci kudret ben gitmeden asla gelemez. Ancak ben gittikten sonra Yüce Allah o ikinci kudreti sizin için gönderecektir. O da ebediyen sizinle birlikte kalacaktır. Yüce Allah'ın Berahini Ahmediye'de verdiği sözü gibi; İşte o söz benim zatımla ilgili değildir. Aksine o söz sizin hakkınızdadır. Allah ***"Sana tabi olan bu cemaati kıyamete kadar diğerleri üzerinde üstün kılacağım"*** *buyurmuştur. Onun için sizin üzerinizde benim ayrılık günümün gelmesi gereklidir. Daha sonra daimi sözün verildiği gün mutlaka gelecektir. O bizim Rabbimiz doğru sözlü, vefalı ve sadıktır. O, size sözünü ettiği bütün (müjdeleri) mutlaka gösterecektir.*

(El -Vasiyet; Ruhani Hazain;
C.20; S.7-10)

ESMAÜ'L HÜSNA

„BÜTÜN GÜZEL İSİMLER ALLAH'INDIR“

Çeviren: Raşit Paktürk ve Osman Şeker

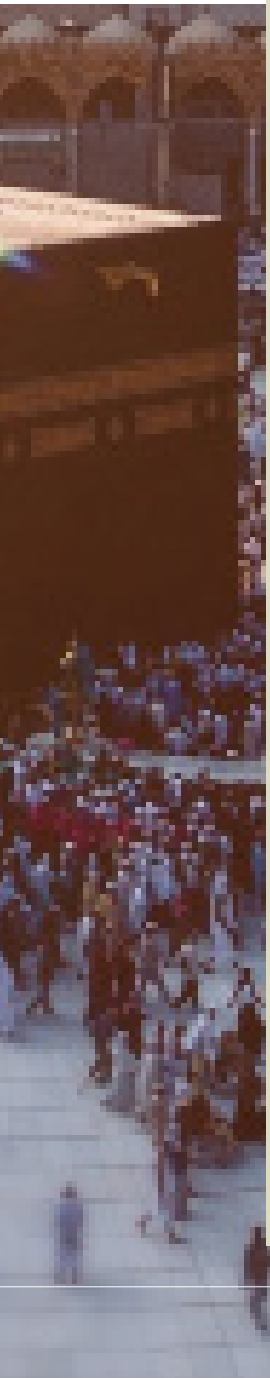

ESMAÜ'L HÜSNA

#Bölüm 07

النُّور

EN-NÛR

اَللّٰهُ نُوْرُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ

Allah göklerin ve yerin nurudur. [1]

Arapça sözlük "Arapça Mucezi"ne göre, النُّوْرُ (en-Nûr) kelimesi Arapça نَارَ – يَنُوْرُ (nara - yanûru) kökünden türemiştir. Bu kök, "bir şeyi aydınlatmak" anlamına gelir. Al-Nûr, her türlü ışığı ifade eder. Kökünden türeyen bir diğer anlam ise bir şeyi açıkça ifade etmek ve açıklamaktır. Örneğin: اَنَارَ اللهُ بُرْهَانَهُ (anara Allahu burhanahu) ifadesi, Yüce Allah'ın delilini ve hüccetini açıkça ortaya koyması anlamına gelir.

[1] Nur Suresi (24), ayet36

Yüce Allah'ın bu sıfatı ile ilgili olarak, Vadedilmiş Mesih[AS] şöyle buyurmaktadır:

Allah göklerin ve yerin nurudur. Yani, yükseklerde veya derinliklerde görülen her ışık, ister ruhlarda ister bedenlerde, ister doğuştan gelen isterse sonradan kazanılan, ister açık isterse gizli, ister zahiri isterse batni (içsel), hepsi onun lütuf ve ihsanıdır.

Bu, Âlemlerin Rabbi'nin genel rahmetinin her şeyi kapsadığının ve hiçbir şeyin O'nun rahmetinden mahrum olmadığının bir göstergesidir. Her lütuf, nur ve rahmetin gerçek kaynağı ve kaynağı O'dur. O'nun Varlığı tüm kaynatın dayanağıdır. yüksekteki ve aşağıdakilerin sığınağıdır O'dur. Her şeyi yokluğun karanlığından çıkaran ve ona varlık hırkasını giydiren O'dur. Kendi başına var olan, ezeli olan veya O'nun lütfunun muhatabı olmayan başka bir varlık yoktur. Yeryüzü ve gökyüzü, insan ve hayvanlar, taşlar ve ağaçlar, ruhlar ve bedenler - hepsi varlığını O'nun lütfune borçludur. [3]

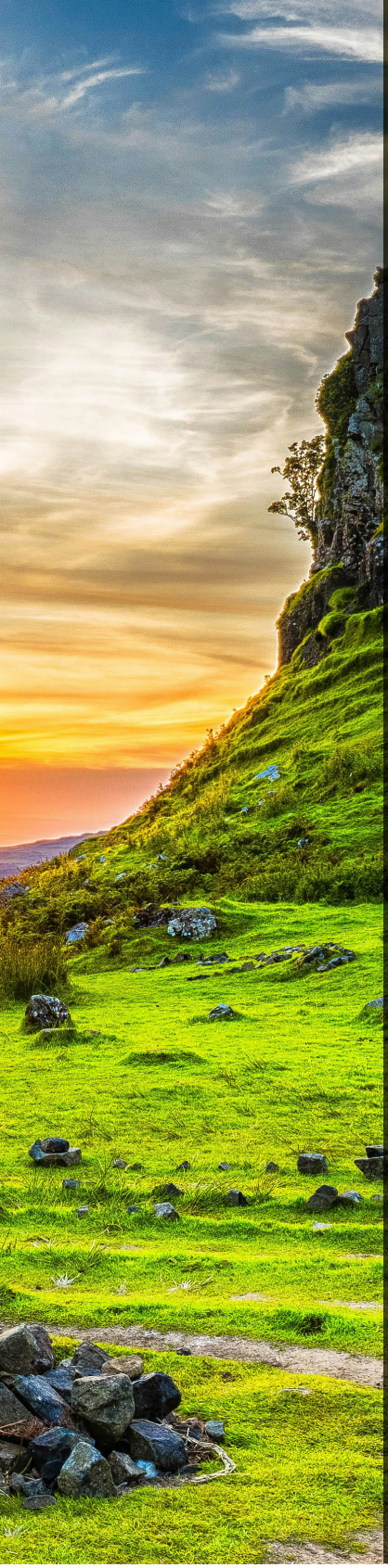

İnsan Sırat-ı Müstakim'e yani dosdoğru yola yöneldiğinde, Allah'ın göklerin ve yerin nuru olduğu idrakına nail olup O'nun nurların kaynağı olan tek varlık olduğunu anlar. İnsanoğlu nurunu tanıyabilsin diye Allah dünyaya peygamberlerini gönderdi.

En önemlisi, Hz. Muhammed'i SAV gönderdi ve kitab-ı mübin olan Kuran-ı Kerim'i indirdi. Kuran ise tek olan Allah'ın nuruna ulaştırır. Peygamberler bu nuru yansıtır ve en çok Hz. MuhammedSAV yansıtmıştır. Kuran-ı Kerim'i anlayanlar da bundan feyzlenir. Bir tek bu nur, tüm dünyayı aydınlatıp, tek olan Allah'a kul yapacak.

Hz. Muslih Mevud RA, tefsirinde "Nur"u açıklarken, bu nurun dünyaya yayılması için üç şeyin gerekli olduğunu belirtmiştir: Birincisi uluhiyet (Allah'ın zatı), ikincisi nübüvvet (peygamberlik) ve üçüncüsü hilafet.
(Tefsir-i Kebir, c.6, s.319-320)

Müminler iman ve salih amellere odaklandıkça ve bunları sürdürdükçe, bu nurun zinciri uzayıp gidecektir. Allah bizi, kendi nurundan daima feyizlenenlerden kılsın. Biz hiç bir zaman Rabbimizin nurundan mahrum olanlardan olmayalım.

Bugün Müslüman ümmeti de bu gerçeği anlasa, diğer Müslüman kardeşlerimiz de bu gerçeği kavrasa, Batı'da İslam'a karşı sürekli yükselen tepkiler ve sorunlar karşısında yabancıların cesareti kırılırdı. Güç birlikten doğar. Bunu tesis etmek için Allah bu çağda Hz. Mesih Mevud'uAS göndermiştir.

(Al-Fazl International, Cilt 17, Sayı 1, 1-7 Ocak 2010, s. 5-8

Yıldızlı Gecenin Üzerine İndiği Kişi

Asıf Mahmud Bâsıd
Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

"Tevekkül üzerinde bir yazı o kadar derin, geniş ve manevi anlamlarla doludur ki, benim bu konuda bir şey söylemeye cüret etmemem gerekir. Ne bu sonsuz denizin genişliğinden haberdarım ne de bu konuda bir şey yazabilecek konumda veya eğitime sahibim. Ancak bazı gözlemlerim beni bunları başkalarıyla paylaşmaya zorunlu kılıyor çünkü bana göre böyle gözlemler ulusal bir emanet niteliğindedir.

Allah'ın lütfu ve Hazreti Halifetü'l Mesih V. (Allah yardımını ve desteğini esirgemesin) sevgisi ve şefkati sayesinde 2004 yılında hayatımı vakfetme saadetine nail oldum. Hayatımda kayda değer başka bir şey yoktur. Bugün sunmayı planladığım şeyleri, Hazret'in şefkat dolu davranışları sayesinde onun huzurunda bulunma fırsatı verilmeseydi anlatmazdım. Eksikliklerim ve kusurlarım öyle ki, Hazret'in yüzüne bakmaya cesaret edemem. Bu sadece ve sadece Hazret'in şefkatidir ki, beni huzuruna kabul eder. Bu değerli anlarda, bu köle efendisinin huzurunda olduğunda, hiçbir an sıradan anlar arasında yer alamaz. Her an kendi içinde paha biçilmez hazineler barındırır.

2004 yılından bu yana V.Halifetü'l Mesih Hazretleri (Allah yardımını ve desteğini esirgemesin) ile resmi görüşmeler için onun huzuruna çıkıyorum. Ancak Hazreti Mirza Masrur Ahmed Sahib'in halifelikten önce de huzuruna çıkma fırsatım oldu. O zamanlar Eğitim Nazırı görevindeydi.

Lisans eğitimimden sonra yüksek lisans başvuru zamanı geldiğinde, üniversiteye gitmek yerine özel olarak yüksek lisans sınavlarına girmek istediğimi Hazret'e arz ettim. Hazret bu düşüncemi reddederek, üniversiteye giderek elde edeceğim deneyimi evde otururak elde edemeyeceğimi söyledi.

Bu ifadenin her kelimesi doğru ve haklıydı. Gerçekten de üniversite ortamının insana kazandırdığı deneyimi özel sınavlarla elde edemezsiniz.

Üniversite ortamında büyük akademisyenler, düşünürler ve harika kütüphaneler bulunur. İnsan, ders dışında bile, istemese bile çok şey öğrenir ve anlar. Bu, hayat boyu insanın işine yarayan bir hazinedir. Ancak bugün bu yazının başında, Hazret'in huzurunda bulunmanın sağladığı deneyimi, dünyadaki hiçbir kütüphane, üniversite veya düşünürün veremeyeceğini kabul etmek istiyorum. Şairin dediği gibi,

"*İşte böyle, kalbim nurla dolup taşsın,*"

hali yaşanır ve bu ne güzel bir haldir. Orada, ağzınızdan çıkan her kelime saygıyla karşılanır."

Hangi konudan bahsedilip hangisinin bırakılacağına karar vermek zor. Bugün sadece tevekkül konusunu ele alalım. Zaman bulursam diğer konuları ele almaya çaba göstereceğim.

Genelde insanlar, **"Keşke Hazreti Muhammed Mustafa[SAV] zamanında olsaydık"** ya da **"Keşke Hazreti Mesih-i Mevud[AS] döneminde yaşamış olsaydık"** diye hayıflanırlar. Bu dilekler kesinlikle aşk ve sevginin işaretleridir, ancak ne yapalım ki bu sadece bir özlem olarak kalır.

Bu konuda yapılacak bir şey yok. Ancak, kalbimize teselli ve gurur vermesi gereken bir şey yok mu? Biz, Ahmediye Hilafeti döneminde yaşayan şanslı insanlarız. Biz, Hazreti Muhammed Mustafa[SAV] ve Hazreti Mesih-i Mevud'un[AS] halifesi ve vekili olarak onların makamında oturan kişiyi görebiliyoruz. Bu nedenle, tevekkül konusunda Hazreti Muhammed Mustafa[SAV] ve Hazreti Mesih-i Mevud'un[AS] hayatlarından öğrendiğimiz ve duyduğumuz her şeyin yansımasını, onların işini

devam ettiren ve onların vekili olan bu kişide çok belirgin bir şekilde görüyoruz.

28 Mayıs 2010 Cuma günü, Ahmediye Cemaatinin tarihinde her zaman o büyük zulüm ile hatırlanacaktır. Zalim düşman, masum Ahmediye mensuplarına vahşice saldırarak onların cesaretini kırmaya çalıştı. Düzinelerce Ahmedi'yi kurşun yağmuruna tutarak şehit ettiler. Her televizyon kanalı bu zulmün ve baskının görüntülerini yayınlıyordu. Dünyanın dört bir yanındaki hemen her Ahmedi'nin zihni ve kalbi, bu kanlı haberle sarsıldı. O sırada Londra'da cuma vakti yaklaşıyordu. Her Ahmedi her zamanki gibi sevgili halifesinin cuma hutbesini dinlemek için sabırsızlanıyordu, ama o gün bu sabırsızlık had safhadaydı. Biz de MTA'da bu durum karşısında, Hazret'in belki de Londra Fazl Camisinden hutbesini vereceğini düşündük ve orada hazırlık yaptık. Ancak Londra Fazl Camisinden konvoy tam zamanında hareket etti, tam zamanında Baitul Futuh Camisine ulaştı ve Hazret, her zamanki gibi tam zamanında cuma hutbesini verdi. Yüzünde her zaman olduğu gibi o huzur vardı; hangi durumda olursa olsun, Hazret'in mübarek yüzünde her zaman görülen huzur. Bu huzuru görmekle hepimiz de huzur bulduk. Hazret'in huzurlu mübarek yüzünü görmekle cemaatin yarı sıkıntısı anında yok oldu.

Genel beklenti, hutbenin yalnızca Ahmediye Cemaatinin camilerine yapılan silahlı saldırı ve büyük can kaybı hakkında olacağıydı. Ancak sıradan bir insanın aklı ve anlayışı, Allah'ın seçilmiş halifesine bahşettiği derin ferasetin önünde küçüktür. Hazret hutbesinde cemaatin dini ve manevi eğitimine yönelik öğütlerde bulundu ve sonunda cemaat üyelerini Lahor'da gerçekleşen olay hakkında bilgilendirdi ve dua etmeye teşvik etti. Özellikle kayda değer bir cümle vardı ki, Hazret, saldırganların kontrol altına alınıp alınmadığının henüz

bilinmediğini söyledi. Bu, çok ince bir işaretti; böyle bir durumda erken yorum yapmanın riskine dikkat çekiyordu. Bu nedenle Hazret, bu noktada yetindi ve cemaat üyeleri de paniğe kapılmamalı, dedikodulara kulak asmamalı ve doğrudan ya da dolaylı olarak, kasten ya da istemeden bu tür söylentilere katkıda bulunmamalıdır, dedi.

Bu girişten asıl anlatmak istediğim konuya geliyorum. O trajik günde, Cuma hutbesinden kısa bir süre sonra, Hazret'in huzuruna çıkma fırsatım oldu. Şöyle ki, birkaç gün önce MTA ile ilgili bazı konularda rehberlik istemek için Hazret'e yazmıştım. Hazret, bu konuda detaylı bir notla şefkat göstererek talimatlar verdi ve sonunda, "Detaylar sözlü olarak, Cuma akşamı veya Cumartesi sabahı" diye yazdı. Ben de Cuma akşamı Özel Kalem'e gidip hazır olmayı planladım. Eğer Hazret hatırlarsa, huzuruna çıkacaktım, aksi takdirde Cumartesi sabahı gidecektim.

Ancak Cuma sabahı bu üzücü olay meydana geldi. Her Ahmedi gibi ben de cemaat bu kadar acı ve keder içindeyken, Cemaatin İmamı'nın kalbinde ne fırtınalar koptuğunu düşündüm. Onlar için canını veren her Ahmedi, evlat gibi hatta daha da kıymetliydi. Bu durumda huzuruna çıkmanın uygun olmayacağını düşündüm. Ama sonra, Hazret'in talimatlarına aykırı olarak kendi başıma nasıl karar verebilirim diye düşündüm. Bu kararsızlık içinde Özel Kalem'e gittim. Özel Kalem Müdürü değerli ve saygıdeğer Münir Ahmed Cavid Beye danıştım. O da, "Burada otur, eğer hatırlarsa görüşürsün, aksi takdirde yarın ya da hatırladığı zaman görüşürsün," dedi. Bekleme odasında oturdum. Kısa bir süre sonra, Özel Kalem Müdürü, Hazret'in ofisinden çıktı ve beni çağırdığını söyledi.

Farklı beklentilerle içeri girdim. Her zamanki gibi, İslam'ın güneşi tüm parlaklığıyla parlıyordu. Odada, Hazret'in mübarek yüzünde ve çalışma tarzında hiçbir değişiklik yoktu. Her zamanki gibi büyük bir huzurla, Allah vergisi işiyle meşguldü. Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Ne diyorsun?" Hazret'in bu sevgi dolu cümlesi, soru soran kişiye cesaret veriyor, aksi halde orada kendi başına konuşmaya başlamak mümkün değil.

MTA ile ilgili meseleyi arz ettim ve Hazret büyük bir şefkatle bu konu hakkında detaylı rehberlikte bulundu. Sanki o an sadece bu mesele üzerinde duruluyor ve tüm dikkat bu meseleye odaklanmış gibiydi. Biz neyiz ki ve bizim meselelerimiz nedir ki, ama bu şefkat dolu varlığın her zaman yaptığı şey, en küçük mesele bile olsa büyük bir dikkatle dinlemek, üzerinde düşünmek ve huzur içinde rehberlikte bulunmaktır. Sıradan bir insan aynı anda iki meseleyle karşı karşıya kalsa kafası karışır ve öfkelenip sinirlenebilir. Ama Allah'ın kendi işlerini ve kullarının liderliğini üstlenmesi için seçtiği kişi, zihninde binlerce mesele dolaşırken bile her konuyu yerine oturtup çözebilen biridir. Soruyu soran kişi, o an sadece kendi meselesinin Hazret'in meselesi olduğunu hisseder ve bu his, başlı başına bir şifa olur.

Bu tuhaf anda da aynı şeyi hissettim. Hazret'in dikkat ve rehberliği benim meselemi çözdü. Hazret'in

huzuruna çıkanlar bilirler ki, görüşmenin sonu da tuhaf bir aşamadır. Hazret'in zamanının değerini bildiği halde, kendiliğinden kalkıp gitmek saygısızlık gibi gelir. Oturmaya devam etmek ise Hazret'in zamanını boşa harcamak olur. Bu durumda Hazret'in sevgi ve şefkat dolu "Başka? Tamam mı? Peki o zaman!" sözleri, soruyu soranın tereddüdünü giderir. O gün de bu sözlerle kalktım. Ama o gün başka bir tereddüt de vardı ve bu, Pakistan'daki masum Ahmedilere yönelik katliamdan dolayı nasıl sessizce kalkıp gidebileceğimdi. Taziye, sünnete uygun, müstehap ve güzeldir; hele ki 80'den fazla çocuğu acımasızca şehit edilen birine taziyede bulunmak daha da anlamlıdır. Allah bana cesaret verdi ve "Hazret, bugünkü trajedi için çok üzgünüm," dedim.

Genelde böyle ifadeler bir beklenti ve cevap içerir. Ama Hazret büyük bir sabır, sükunet, vakar ve cesaretle, "Evet, üzgünüz! Allah bilir, onların başka ne planları var! Bundan sonra ne yapacaklarını kim bilebilir? Ama kendi yıkımlarını kendi elleriyle hazırlıyorlar. Bunu daha önce de söylemiştim," buyurdu.

Subhanallah. Allah'ın bu generali, hakikatin bayrağını taşıyarak batıla karşı savaşan biri. "Câel-hakku ve zehakel-bâtil" (Hak geldi, batıl zail oldu) inancına bu kadar sağlam bir şekilde sahip olmak, Allah'ın gönderdiği kişilerden başkasına nasip olamaz.

Zorluk veya kolaylık, darlık veya refah olsun, Allah'ın bu generali, gözünü Allah'ın dininin zaferine dikmiştir. Yüreğinde, akan kanın acısı var, ama bu acıyı sadece yüreğine misafir etmekle kalmamış, aynı zamanda bu acıyı Allah'a sunmuştur. Allah yolunda feda olan canlarla birlikte, kendi acısını ve kederini de Allah'a sunmuştur. Bu trajedi gerçekleşti, şimdi ne yapmam gerekiyor, ne olacak, batıl ne tür zulümler yapacak ve Allah'ın bana verdiği hak bayrağını nasıl daha yükseklerde dalgalandıracağım. Kendi cemaatinin moralini nasıl yüksek tutacağım ki onlar da bu bayrağı benimle birlikte taşısınlar ve onu yükseltme gayretinde olsunlar. Ancak bu endişeler değil, Allah'ın bu en sevdiği kulunun Allah'a emanet ettiği olasılıklardır. Tevekkülün öyle bir örneğini sergiledi ki, bu örnek her cemaat üyesi, hatta İslam ümmeti ve insanlık için muazzam bir model oldu.

Daha sonra Hazret, hutbelerinde bu trajediyi de anlattı, ama büyük bir sabırla. Dünya buna sabır der, ama biz biliyoruz ki bu, sabırdan da öte, tevekkülün muazzam bir makamıdır ki, içinde Peygamber Efendimiz (sav) ve Hazret-i Mesih-i Mevud'un (as) izlerini taşır. Bir de şu var: Bu yıl Almanya Yıllık Toplantısı'nda Hazret, bu trajediyle ilgili duygularını ifade etti. Bir düşünün, bu kadar ifade bile tüm cemaatin yüreklerini titretti, eğer Hazret duygularını ve hislerini açıkça ifade etseydi, belki de yüreklerimiz parçalanır ve buna dayanamazdık. Dolayısıyla, tevekkülün en iyi örneği olan bu kişi, kederini Allah'a sunduğunda, ne tür bir kaos yaşanırdı, bunu Allah ve onun halifesi bilir, ama bu düşünce bile yürekleri ürpertir.

Başka bir olayı daha anlatmak istiyorum. 26 Eylül 2015'te Londra'daki Baitul Futuh Camii'ne bitişik

komplekste yangın çıktı. İlk başta, mutfakta bir ihmal olabileceğini ve bunun sonucunda alarmın çaldığını düşündüm. O sırada, saygıdeğer Seyyid Mir Mahmood Ahmad Nasir ile birlikte, Londra'da Hazreti Muslih Mevud'un (ra) ziyaret ettiği veya konuşma yaptığı yerlerin çekimini yapmak için Londra'nın diğer bölgelerindeydim. Geri dönerken, iş arkadaşım Qasid Muin Ahmad'dan Baitul Futuh'ta yangın alarmının çaldığını belirten bir mesaj aldım (MTA ofislerimiz ve stüdyolarımız Baitul Futuh'ta bulunmaktadır). Daha önce de mutfaktan çıkan dumanın yangın zannedilmesi veya test amaçlı alarm çaldığı olmuştu. Ancak, kısa süre sonra gelen mesajda, Baitul Futuh ve bitişik komplekste bulunan tüm insanların binayı boşaltmaları ve tamamen dışarı çıkmaları gerektiği, çünkü yangının yayıldığı bildirildi. Şimdi olayın ciddiyetini ve vahametini anlamıştım. Saygıdeğer Mir Sahib'i misafirhaneye bıraktıktan sonra Baitul Futuh'a yöneldim ve oraya vardığımda gördüklerim yürek parçalayıcıydı. Siyah ve beyaz duman dalgaları kompleksten yükseliyordu. Bina'nın ön kısmı yanarak kararmıştı. Arabayı uygun bir yere park ettim ve koşarak caminin önünde bulunan iş arkadaşlarımın yanına gittim ve bu manzarayı izlemeye başladım. Orada bulunan herkes çok endişeliydi. İçeride ofisler, ofis kayıtları vardı ve bizim için en önemlisi, içeride Halifelerin sayısız videolarının bulunduğu MTA'nın video kütüphanesi vardı. Stüdyolarımızda kurulu olan yüz binlerce pound değerinde değerli ekipman vardı. Zihnimde ofisimin görüntüsü canlanıyordu. Sekiz, on yıllık bir süre boyunca Huzur-i Enver'den aldığım, onun mübarek eliyle yazılmış yüzlerce talimat vardı. Hazret'in yazdığı her kelime bizim için bir rehberdir; orada çok değerli bir hazine vardı. Bu kıymetli mektupların düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Bir iki kez, duman bulutları yükseldiğinde, içinde birçok yanmış kağıdın havada süzüldüğünü gördüm. Yüreğim daha da sıkıştı. Ya Allah! Bu, sevdiğin kişinin el yazısıyla yazdığı mektuplar olmasın. Kendimi suçluyordum, çünkü bu mektupları tarayıp güvenli bir şekilde saklamayı birkaç kez düşünmüştüm. Başka bir yerde kopyalarını saklamalıydık ama ne büyük bir dar görüşlülüktü. Hep "İnşaAllah, bir gün yaparız" diye düşünmüştüm. O gün öğrendiğim birçok dersten biri de, Halife'nin el yazısını alır almaz kopyalarını saklamak gerektiğiydi. Zamanın çok olduğunu düşünüyoruz.

Ancak bireyin zamanı ile milletin zamanı iki farklı boyuttur. Allah'ın gönderdiği kişinin sözü olduğunda, zaman ve mekan kavramı değişir. Bireyin zamanı ile milletin zamanı aynı nehrin iki paralel akıntısı olarak görülmemelidir. Bireysel zamanımız yavaş bir akıntıdır ve cemaatin zamanı, dağları, zirveleri, ovaları aşarak bir yerlere varan hızlı, dalgalı bir nehirdir. Bireysel zamanımız başka bir boyuttadır ve ulusal zaman başka bir boyuta aittir. Cemaat işinde, kaybettiğimiz bir an bile bizi gelecek nesillerin önünde hesap vermek zorunda bırakabilir. Bu pişmanlık ve üzüntü içinde, o dumanı izledim.

Aynı günün akşamı 'Rah-i Huda' programı canlı yayınlanacaktı. Ancak, Baitul Futuh yönetimi, itfaiyenin "İkinci bir duyuruya kadar içeri kimse giremez" dediğini iletti, çünkü yangının yayılmasının durup durmadığı henüz belli değildi. Bu bilgiyle, herhangi bir canlı yayını iptal etme planına göre istişare ettik ve programın yayınlanmasının mümkün olmadığına; bugün canlı yayın yerine önceki programın tekrarının yayınlanmasına karar verdik.

Sonra, yangının video kütüphanesini sardığı haberi geldi. Bu haberi duyunca yüreğim sıkıştı. Tam bu haber gelmişken cep telefonum çaldı. Özel Kalem Müdürü'nden gelen bir telefonun acil ve önemli olduğunu biliyordum. Hemen telefonu açtım ve Özel Kalem Müdürü kısaca ama öz bir mesaj verdi: "Huzur sizi çağırıyor." Tereddüt etmeden aracımı Fazl Camii'ne doğru sürdüm. Tesadüfen aracımı erişim yasak bölge dışında bir yere park ettiğim için şükrettim. Koşarak araca ulaştım ve Fazl Camii'ne doğru yola çıktım. Bu tür durumlarda bile, Londra'nın meşhur trafiği hiçbir zaman engel olmadı. 12-15 dakika içinde Özel Kalem Müdürü'nün ofisindeydim.

Özel Kalem Müdürü, Huzur'un henüz ofisten konutuna geçtiğini, ancak hemen bilgi vereceğini söyledi. Yaklaşık on dakika sonra, Huzur'un ofisindeki ışık yandı, yani Huzur ofise gelmişti. Çağrıldığımda huzura çıktım. Şimdi yazacağım kelimeler, hafızamda nasıl yer ettiyse öyle aktarılacaktır (manayı kesinlikle koruyarak).

Huzur, "Ne oldu? Çok telaşlı görünüyorsun," dedi. "Huzur, yangın yayılarak kütüphanemizi de yaktı," dedim. "Ne olmuş yani? Bu tür olaylar cemaatlerin işlerini durdurmaz!" dedi.

Üzüntüyle arz edildi ki, Efendim, burada halifelerin

programları vardı, bu arşivde hepsi yanmış olmalı.

Şöyle buyurdu: "Hazreti Mesih Mev'ud'un[AS] sesi gramofona kaydedilmişti, biliyor musunuz? O da kaybolmuştu. Bundan daha değerli ne olabilirdi? Onun kaybolmasıyla cemaatin işleri durmadı! İşler devam etti, değil mi?" Evet efendim aynen böyledir diye arz ettim. Orada hiç kimse "efendim bu aklımıza hiç gelmedi" deme cesaretinde bulunamaz. Aklı eksik bizler yas tutuyor halde duruyorduk.

"Yangın söndürmeyi biliyor musunuz?"
"Hayır, Efendim!"
"Orada sizin içeri girmenize izin verirler miydi? Yangını söndürmek için?"
"Hayır, Efendim!"
"O zaman hemen buraya, Fazl Camisine gelmeniz ve buradaki stüdyoyu hazırlamanız gerekirdi. Siz MTA çalışanlarının hepsi burada toplanmalı ve bu durumda yayınlarda herhangi bir kesinti olmaması için ne yapılması gerektiğini görmeliydiniz."

Öyle bir durumdaki pişmanlık ne anlatılabilir ne de buna gerek vardır. Herkes az çok tahmin edebilir. Bu aciz, Huzur'dan özür diledi. Aynı zamanda kendisi şöyle buyurdular: "Şimdi burada oturun ve MTA'da yayınlanacak haber bülteni hazırlayın. Ama siz muhtemelen bir şey de yememişsinizdir. Görünüşünüzden belli oluyor. Aç ve susuz duruyorsunuz. Önce dışarı çıkın, bir şeyler yiyin, sonra bunu hazırlayıp geri getirin."

Bendeniz dışarı çıktı. Huzur'a olan sevgiyle kalbim dolup taşıyordu. Böyle bir durumda bile bu değersiz, layık olmayan ve yetersiz kulunun açlığını düşünmüştü. Dünyada böyle bir padişah kim görmüş olabilir ki, sıradan bir hizmetkarının açlığını bile düşünsün, hem de böyle acil bir durumda. Bu padişah milyonlarca insanın açlığını

ve susuzluğunu hissediyor. Hem normal açlığı hem de ruhani susuzluğu. İçimden her şeyi Efendi'ye kurban etmek geldi. Ama ne kurban edeyim? Allah'ın lütfuyla her şey zaten sizin verdiğiniz.

Emri yerine getirerek, hemen önümde duran bisküvileri yedim. Ve haberi hazırlamaya başladım. Haberde vermek için gerçeklerin güvenilir kaynaklardan doğrulanması gerekliydi. Yangın ne zaman çıktı, ne kadar yayıldı, hâlâ yayılıyor mu yoksa ne ölçüde kontrol altına alındı gibi. Bu bilgileri elde ederek, MTA'da okunacak bir haber hazırladım. Dünyanın dört bir yanındaki güvenilir haber kanalları bu yangın haberini yayınlıyordu. Dünyanın her yerindeki Ahmediler endişe içindeydi. Huzur-u Enver'in gözünde de bu endişe olmalıydı ki, Huzur kendi gözetiminde haber hazırlattı.

Haber hazır olunca, Huzur'un huzuruna çıktım. Huzur, haber metnini dikkatle inceledi. Kendisi de bir telefon görüşmesi yaptı ve en son durumu sordu. Sonra haber metnini onaylamadan önce bir düzeltme yaptı. Haberde "Londra İtfaiyesi'nin açıklamasına göre yangın kontrol altına alındı ve şimdi söndürme çalışmaları devam ediyor" yazıyordu.

Huzur düzeltme yaparken bu cümleden önce "Allah'ın lütfuyla" ifadesini ekledi.

Aynı zamanda "Kendileri mi kontrol altına alacaklardı?" diye buyurdu.
Sonra Huzur-u Enver'e "*Rah-i Huda*" programının canlı olmayacağı, önceki programın tekrar yayınlanacağı arz edildi.
Huzur, programın canlı olacağını söyledi. "Hemen buradaki stüdyoyu hazırlatın ve programın hazırlıklarını yapın. Cemaatin hiçbir işi küçük şeylerle durmaz," diye buyurdu.

Akıl hayrete düşüyor. Biz acil durum olduğunu düşünerek oturuyoruz, herkes endişeli. Ama Vaktin Halifesinin her sözü, her hareketi, her işareti hal diliyle anlatıyor ki, halife Allah'ın seçimidir. Bu yüzden onun bakışı ufuktan da öteye uzanıyor. Biz ufukta yangının dumanını görüyoruz. Onun ötesinde görüşümüz bulanıklaşıyor. Panik hâkim. Ama Allah'ın tayin ettiği halifenin bakışı, ufka yayılan duman bulutlarının çok ötesini görüyor. İngilizcede "smoke screen" terimi, arkasında gerçeği gizleme çabası olan eylemler veya sözler için kullanılır. Dünya her türlü "smoke screen" aracılığıyla, hatta kelime ve anlam açısından da, bakışımızı gerçeklerden uzaklaştırmaya çalışıyor. Biz kısa görüşlüler, eğer o basiretli göz mevcut olmazsa bunun ötesini göremeyiz de. Kur'an-ı Kerim'in, adını hilafet koyduğu, Hz. Peygamber'in (sav) kalkan olarak nitelendirdiği ve Hz. Mesih Mev'ud'un (as) bize şu müjdeyi verdiği göz: Bu nimet her zaman sizinle kalacak, sizi koruyacak, gözünüzün göremediği yere dair size haber verecek, size akıl verecek, bilinç verecek ve hayır kapsamına giren her şeyi verecek. Kur'an-ı Kerim kesin hükmünü vermiştir ki gözleriniz Allah'a ulaşamaz, ama O gözlere ulaşır. Ancak hilafet, gözlerinizi öyle bir hale getirecek ki Allah'ın tecellisini cezb edebilecek duruma gelecekler.

MTA'da bu haber de yayınlandı. O gün 'Rah-i Huda' da canlı yayınlandı. Programda canlı arama özelliği zaten vardır. O gün her iki arayanın biri, programda değilse bile, yangın hakkında çevrimdışı

endişesini dile getirdi. Programın sonunda haberin metni tekrar okundu ve en son durum hakkında bilgi verildi.

Program bitiminde, bu fakir yukarıdaki stüdyodan aşağıya indi ki gidip Huzur'a programın sorunsuz bir şekilde yayınlandığını ve herhangi bir zorluk yaşanmadığını bildireyim. Ancak aşağı indiğimde öğrendim ki yurt dışından gelen bir heyet Huzur-u Enver ile görüşme şerefine nail oluyordu. Bu görüşme Mahmud Salonu'nda gerçekleşiyordu. Akşam namazı vakti yaklaşıyordu. Bu fakir, Mahmud Salonu'nun Huzur'un camiye teşrif buyuracağı tahmin edilen kapısının dışında durdu. Ses sisteminden Huzur'un ve dinleyicilerin sesleri dışarıya kadar geliyordu. O etfal (çocuklar) ve hüddamlar (gençler) doya doya Hazret'in huzurunda oturma fırsatı buldular. Sorular sordular. Huzur cevaplar lütfetti. Onların meselelerini dinledi, rehberlik etti, talimatlar verdi. Onlarla hafif sohbetler de etti. Hepsi Huzur'un konuşmasından hem faydalandılar hem de hoşnut oldular. Mecliste üzüntü veya keder izine rastlanmadı. Şüphesiz Huzur'un kalbinde yangınla ilgili en son durumun ne olduğunu öğrenme arzusu vardı, ancak bu aynı kişiydi ki az önce tüm haberi okuduktan sonra "Allah'ın lütfuyla" ifadesini kaydetmişti. Öyleyse Allah'ın halifesi, Allah'ın lütuflarına gözünü dikmiş, daha fazla lütuf beklentisi içindeydi. Tevekkülün bu denli yüksek standardına sahip bir Allah adamını takip eden cemaat nasıl zayıf olabilir ki? Huzur'un bu tevekkülü bizim için eşsiz bir örnektir. Sonraki hutbesinde Huzur tüm olayı aydınlattı, cemaate teselli verdi ve Allah'ın kendisine bahşettiği o tevekkül noktasına çekti. Allah'ın lütuflarını özümsemeyi telkin etti ve bakışlarımızı daima yüksekte tutma öğretisiyle şereflendirdi.

Hilafet konusu
İslam'ın en önemli konularından birisidir

Bence hilafet konusu İslam'ın en önemli konularından bir tanesidir. Benim anlayışıma göre, Kelime-yi Tevhidin tefsiri yapılırsa bu tefsirde hilafet konusu en üst sırada olacaktır. Şüphesiz Kelime-yi Tevhid İslam'ın temelidir. Ancak bu kelimenin içerdiği ayrıntılar ve işaret ettiği konuların en önemlisi hilafet konusudur. Bundan dolayı ben bu konu hakkındaki görüşlerimi Cemaatimizle paylaşmak istiyorum ki muhaliflere karşı hüccet tamamlansın ve

لِّيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْۢ بَيِّنَةٍ وَّيَحْيٰى مَنْ حَيَّ عَنْۢ بَيِّنَةٍ

ayetinin gösterdiği manzara gözler önüne serilsin. Yani helak olan delil ile helak olsun ve kimin imanı basiret temeline dayanıyorsa, imanı tazeleyen apaçık deliller onun eline geçsin.

Ümmet-i Müslime'nin nizamının dine bağlı olmasına duyulan ihtiyaç
İlk olarak ben Batılı eğitimin etkisi sonucu ileri sürülen bir soruyu ele alacağım. Bu soru prensip ve esasla ilgili bir sorudur.

Buna göre nizam dünyevi bir şeydir ve nizam dini değil dünyevi bir şey olduğuna göre Ümmet-i Müslime'nin nizamının dini temellere dayandırılmasına ne gerek vardır? Onlara göre bu siyasi bir konuymuş ve dinin bununla hiçbir ilgisi yokmuş, bundan dolayı dini açıdan bu konunun ele alınmasına gerek yokmuş. Onlar şu görüşü ileri sürerler: "*Allah dinini indirdi, biz ona iman ettik, şimdi biz kendimiz için bir nizam seçme konusunda özgürüz, her çağdaki Müslüman dilediği gibi bir nizam seçebilir, dilerlerse padişahı yönetici olarak kabul ederler, isterlerse demokrasiyi benimserler, dileyen komünizmin prensiplerini kabul eder, dileyen anayasaya bağlı bir yönetimi kabul eder, din buna müdahale edemez, böyle bir müdahalenin gereği de yoktur faydası da, asıl olan dinin yayılmasıdır, bundan dolayı belli bir nizamı dayatmanın hiç bir gerekçesi yoktur.*"

Bizim çağımızda Batılı eğitimden geçip ondan etkilenen gençler bu düşünceleri her ortamda dillendiriyorlar. Aslında bunun arkasında yanlış özgürlük düşüncesi yatmaktadır. Bu düşünceler bu çağda Müslümanlarda farklı felsefelerden etkilenerek meydana gelmiştir. Onlar bu şekilde dinin adının kötüye çıktığını ve modern eğitim sisteminden geçen kitlenin dinden uzaklaştığını sık sık dile getirerek en iyisi din kendi alanı içerisinde, siyaset de kendi alanında hareket etsin derler.

Batının etkisiyle bu düşünce epeydir dalgalanmaktaydı. Ancak Müslümanlardan hiçbiri bunu açıkça söylemeye cesaret edemiyordu. Kemal Atatürk hilafeti kaldırıp Osmanlı hilafeti sona erdiğinde İslam dünyasında bir heyecan meydana geldi ve klasik düşüncelere sahip olanlar hilafet komiteleri kurdular. Hindistan'da da birçok hilafet komitesi kuruldu ve Müslümanlar, *"artık biz bu dalgaya karşı koyacağız,"* dediler. Ancak kalplerinde yukarda bahsedilen şüpheler yerleşmiş olanlar, bunun bir siyasi mesele olduğunu söylediler. Onlar, insanların kalbinde büyük bir saygı besledikleri Müslümanların fatih bir liderinin (Atatürk'ün) yaptıkları ile düşüncelerinin desteklendiğini görünce daha da cesaretlendiler. Onların bazısı bu konu hakkında eserler yazdı. Bu eserler Müslümanlar, Avrupalılar ve bazı Ruslar tarafından yazıldı. Ancak bu düşünceleri güçlü delillerle Ali Abdürrezzak isimli Mısırlı bir alim yazıya döktü. Bu zat Ezher Üniversitesinin alimlerinden olup şeriat

mahkemelerinin kadısıdır. Yazdığı kitabın ismi ise 'El İslam ve Usulü'l Hükm'dür. Söylediğim gibi bunun sebebi, Osmanlı hilafetinin kaldırılması neticesinde genellikle İslam aleminde ve özellikle Arap ülkelerinde meydana gelen şiddetli ıstıraptır.

Bir sorunun cevabı

Birileri şöyle bir soru ileri sürebilir: 'Sizin ele aldığınız Ahmediye Hilafeti ile bu konunun ne alakası var? Çünkü söz konusu kitapta tartışılan, 'saltanat hilafetidir. Ahmediye Hilafeti ise dini hilafettir. Osmanlılar padişah idi, Ahmediler ise padişah değildirler. Çünkü Ahmediye Hilafeti sadece dini renkte bir hilafettir ve padişahlıkla hiç alakası yoktur. Netice olarak Türklerin hilafetini destekleyen ve reddeden deliller farklı olacaktır. Bundan dolayı kaldırılan Osmanlı Hilafetinin, Ahmediye hilafeti ile uzaktan yakından bir bağı yoktur.

Bu sorunun cevabına gelince, bir konu aydınlatılırken sadece sorulan soru ile sınırlı kalmak gerekmez. Bazen o konu her açıdan ele alınır ve bunda itiraz edilecek bir şey yoktur. Mesela birisi bize abdest alınırken ellerin nasıl yıkandığını sorarsa ve biz ona cevap olarak abdesti ayrıntılarıyla anlatırsak bunda bir kabahat yoktur. Tersine soru soran kişi diğer ayrıntıları da öğrendiği için cevap onun için daha da faydalı olacaktır. Aynen bunun gibi Ahmediye Hilafeti dini hilafet olmasına rağmen eğer saltanat hilafeti de ele alınırsa bunda bir kabahat yoktur. Tersine bu konunun iyice anlaşılması için böyle olması gerekir.

Siyaset sadece devletle ilgili değildir

Bu sorunun ikinci cevabına gelince, aslında nizamın diğer bir adı siyasettir ve bu siyaset devletle ilgili olabilirken devletle ilgili olmayan konularla ilgili de olabilir. İnsanlar hataya düşerek siyasetin sadece devletle ilgili olduğunu zannederler. Halbuki devlet olmaksızın da siyaset vardır ve iktidar sahibi olmadan da nizam ve düzen gereklidir. Mesela Peygamber Efendimiz[SAV] 'üç kişi yola çıktığında aralarından birini amir seçsinler,' buyurdu. Peygamber Efendimiz[SAV] böyle demekle, namaz vakti geldiğinde birisinin imam olmasını ve yolculuk esnasında karşılaşılan sorunlar konusunda amire danışılmasını hedefledi. Bu da bir nizam ve düzen olmasına rağmen hükümetle hiçbir ilgisi yoktur. Nizam aslında her zaman gerekli olan daimi bir şeydir. Eğer hükümet söz konusuysa o zaman nizam onu da kapsar. Eğer böyle değilse insanlar yine de nizama muhtaçtırlar. Kısacası hilafet konusu İslamî nizam ile ilgilidir. İster bu nizam saltanatı kapsasın ister kapsamasın.

Dini hilafete yapılan itiraz

Bu sorunun üçüncü cevabına gelince, eğer birisi 'İslam hiçbir nizam sunmamaktadır,' diye ispatlarsa o zaman bu itiraz oku sadece saltanat hilafetini değil, bizim sunduğumuz hilafeti de vuracaktır. Başka bir ifadeyle saltanat hilafeti ile öz be öz dini nizam, her ikisi itirazcının hedefi olacaktır. Kısacası bu deliller Saltanat Hilafetini reddetmek için sunulmasına rağmen Ahmediye Hilafetini de hedef aldığı için biz delillerini incelemek zorundayız. Onlara göre İslam, muayyen bir nizam sunmamaktadır. Eğer bu doğru ise o zaman Müslümanlar saltanat nizamında özgür oldukları gibi öz be öz dini nizamda da özgür sayılacaklardır. Böylelikle onlar her dönemde ve her ülkede diledikleri gibi bir nizam şeklini kendileri için seçebileceklerdir.

İslam'ın ilk döneminde memleket nizamı ile dini nizamın bir arada olması

İslam'ın ilk döneminde memleket nizamı ile dini nizamın bir arada olduğunu gördüğümüzde bu sorunun önemi daha da

artmaktadır. Yani dini nizam zaten vardı, ancak onlar bununla beraber ordulara da sahipti, kadılar da vardı, onlar had ve kısas cezalarını da uygulardı. İnsanları yönetici olarak tayin ederlerdi. Onlar burs verirler, maaş bağlarlardı. Aynen bunun gibi namaz, oruç, hac ve zekat vazifelerini de yerine getirirlerdi. Başka bir ifadeyle İslam'ın ilk günlerinde her iki nizam birlikte yürümekteydi. Bundan dolayı eğer İslam hiçbir nizam sunmuyorsa o zaman dini hilafet de o dönemin Müslümanlarının geçici bir kararı sayılacaktır ve bundan gelecek için bir delil çıkarmak ve bunu dayanak olarak göstermek doğru olmayacaktır. Eğer İslam'ın ilk günlerinde hilafetin varlığı ispatlanmıyorsa o zaman ileriki zamanda hilafetin kuruluşundan bahsetmek de dini bir konu sayılmayacaktır. Kısacası hilafet konusu tehlikeye düşerse o zaman insanlar sadece Osmanlı Hilafetinin caiz olmadığını söylemeyecekler, tersine hilafeti hepten reddedeceklerdir. Böylelikle hilafete inanan bizler de bu saldırının hedefi olacağız. Mesela eğer Hindu dinine veya Hristiyanlığa yapılan bir itirazın açtığı yaylım ateşi İslam'ı da etkiliyorsa o zaman biz onları da savunuruz. Çünkü böyle bir durumda hiç kimse, itirazın hedefi sadece Hindular ve Hristiyanlardır diyemez. Eğer o dinlerde bulunan bir şey İslam'da da varsa o zaman söz konusu itirazı ortadan kaldırmak bizim vazifemizdir. Böyle yapılmazsa insanlar sadece Hindu dini veya Hristiyanlıktan değil, İslam'dan da uzaklaşacaklardır.

Bu itirazın dördüncü cevabı şudur: Biz Ahmediye hilafetini kanıtlamak için delil olarak Peygamber Efendimizden sonra Hulefa-yı Raşidin'i örnek olarak insanlara sunarak şöyle demekteyiz: Hz. Ebubekir, hz. Ömer, hz. Osman ve hz. Ali, Peygamber Efendimizden[SAV] sonra halife olduğu gibi Vadedilen Mesih ve Mehdi'den[AS] sonra da hilafet olması gerekir. Eğer o hilafet geçersiz sayılırsa netice olarak Ahmediye Hilafeti de batıl sayılacaktır.

Peygamber Efendimizin[SAV] kurduğu nizam dini nizam mıydı değil miydi?

Bununla beraber unutulmaması gereken bir şey daha var; Ali Abdurrezzak'ın ortaya attıklarını gayri-mübayi'inler de savunurlar. Eğer onun düşünceleri doğru kabul edilirse o zaman şöyle başka bir önemli soru ortaya çıkar: Acaba Peygamber EfendimizinSAV nizamın kuruluşu için yaptıkları dinle ilgili miydi değil miydi? Çünkü eğer biz İslam'ın muayyen bir nizam sunmadığına karar vererek hz. Ebubekir, hz. Ömer, hz. Osman ve hz. Ali'nin hilafetinin Müslümanların geçici bir kararı olduğunu kabul edersek onların memleketin nizamını kökleştirmek için yaptıklarını sadece Peygamber Efendimizi temsilen yaptıklarını ileri sürmek zorunda kalırız ki o zaman da doğal olarak başka bir soru meydana gelir. O da şöyledir: Peygamber Efendimiz[SAV] hükümet ve nizamı kurmak için yaptıklarını sadece zamanın ihtiyacı gereği mi yapmıştır yoksa onun arkasında dini bir sebep var mıydı? Eğer yaptıkları geçici bir ihtiyaçtan dolayı ise o zaman ona uyarak dört halifenin yaptıkları da geçici bir ihtiyaçtan dolayı olacaktır ve o Müslümanlar için şer'î bir hüccet sayılmayacaktır. Ancak eğer Peygamber Efendimizin[SAV] hükümet ve nizam ile ilgili yaptıkları dinin gereği idiyse o zaman bu bizim için şer'î bir dayanak olacaktır. Kısacası bu soru sadece dört halife ile sınırlı kalmayıp Peygamber Efendimize kadar uzanır.

Eğer hilafet nizamının usulü dine dayalı değilse bu Peygamber Efendimizin amellerinin taklidi olduğu için onun nizamın kuruluşu ile ilgili attığı adımlar dini sayılmayacaktır ve Müslümanların onlara uymasına gerek kalmayacaktır. Mesela

giyecek ve yiyeceklerle ilgili hiç kimse, Peygamber Efendimiz[SAV] filanca elbiseyi giymişti veya filanca şeyi yemişti, bundan dolayı mutlaka Müslümanlar sadece onun giydiği elbisenin aynısını giymeli, ya da yediği şeyin aynısını yemeli, demez. Hiç kimse, Peygamber Efendimiz[SAV] etek giydiği için sen de sadece etek giyebilirsin veya o hurma yediği için sen de sadece hurma yiyebilirsin, demez. Tersine bundan 'insan sade bir hayat yaşamalıdır,' prensibine varılır. Aynen bunun gibi eğer Peygamber Efendimizin nizamın kuruluşu ile ilgili yaptıkları şer'î kabul edilmeyip zamanın ihtiyacı gereği yaptığına hükmedilirse o zaman bunlar Müslümanlar için hüccet sayılmayacaktır. O takdirde biz en fazla şunu diyebileceğiz: Arabistan'da düşmanlar yenilgiye uğrayıp onların hepsi Peygamber Efendimize tabi olduğundan dolayı o, bir nizam kurmaya mecbur olduğu için ihtiyaca göre bazı yasalar koydu. Bundan onun hedeflediği, dine dayalı bir nizam değil, sadece insanların ıslahı idi. Kısacası bu görüşü kabul etmenin neticesinde Peygamber Efendimizin[SAV] nizamın kuruluşu ile ilgili yaptıklarının dine dayanmadığını, sadece ihtiyaçtan kaynaklandığını mecburen kabul etmek zorunda kalacağız. Ama eğer onun bu yaptıkları dine dayalı ise o zaman yaptıkları sonradan gelenler için sünnettir ve uyulması gerekir.

Bu görüşün doğal bir neticesi olmasına rağmen hilafeti reddedenler bu doğal neticeyi insanların gözünden hep saklı tutmaya çalışırlar. Onlar Peygamber Efendimizin[SAV] saltanat meseleleri ile ilgili yaptıklarının sadece dünyevi bir iş olduğunu

ve geçici ihtiyaçlardan kaynaklandığını söylediklerinde Müslümanların buna dayanamayıp tepki göstererek 'siz Peygamber Efendimize saygısızlık ediyorsunuz' diyeceklerini biliyorlar. Bundan dolayıdır ki hilafeti reddedenler hep mantığa ters olan bir yol izlemişlerdir. Ancak Ezher Üniversitesi hocası Ali Abdurrezzak nispeten daha özgürce ve cesaretle bu konuyu gündeme getirmiştir. Bundan dolayı o, benim demin bahsettiğim neticeye varmıştır. Bu ilginç bir tevarüd (rastlantı) ki ben bu konu üzerinde notlar yazmaya başladığımda benim aklıma şöyle bir düşünce geldi: Eğer halifelerle sınırlı kalmayıp bu delil daha yukarı götürülürse Peygamber Efendimiz[SAV] de bunun hedefi olacaktır ve onun hayatının nizamla ilgili kısmı sadece dünyevi bir iş olup geçici bir ihtiyaca dayandığı varsayılacaktır. Kısacası ben bu neticeye vardıktan sonra Ali Abdurrezzak'ın kitabını okudum ve onun da aynı neticeye vardığını gördüm. O, Müslümanların tepkisinden korktuğu için bunu açıkça dile getirmekten çekinerek zehri şekerin içine katarak yutturmaya çalıştı. Buna rağmen onun ne demek istediği çok açıktır. Ona göre hükümet için gerekli olan ihtiyaçlar, mesela kadılık sistemi, bütçe vesaire Peygamber Efendimizin zamanında yoktu. Bundan dolayı Peygamber Efendimizin zamanında yapılan işler geçici ihtiyaçlardan dolayı yapılırdı.

Hilafeti reddetmenin tehlikeli sonucu

Aslında hilafeti reddeder etmez insan Peygamber Efendimizin hükümetinin de dine dayalı olmadığını kabul etmek zorunda kalır. Bu düşünce, Müslümanların tepkisinden korkarak ne kadar yumuşak şekilde telaffuz edilirse edilsin, kabul edildiğinde sadece halifelerin hükümet idaresinin dini bir dayanağı olmadığını kabul etmek zorunda kalmayız, aynı zamanda Peygamber Efendimizin hayatındaki hükümet idaresinin de sadece dünyevi ve geçici bir iş olduğunu kabul etmek zorunda kalırız. Bu sonuca göre namaz, oruç, zekat ve hac hariç, Peygamber Efendimiz[SAV] nizamla ilgili kararlarını insanlara bırakmıştır. Onlar diledikleri gibi istedikleri nizamı benimseyebilir. Ali Abdurrezzak Bey, bunu dile getirerek şöyle der: Eğer Peygamber Efendimiz[SAV] gerçek manada iktidar sahibi olsaydı o her yere hakimler tayin ederdi, ve düzenli bir bütçesi olurdu. Ancak o, bunları yapmamıştır. Peygamber Efendimiz[SAV] yönetimle ilgili bir şeyler yaptıysa onlar sadece geçici ihtiyaçları karşılamak içindi. Tıpkı evde sandalye olmadığı zaman insanın yere oturması gerektiği gibi. Aynen bunun gibi o zamanlar hükümet diye bir şey yoktu, onun için Peygamber Efendimiz[SAV] geçici bir sistem kurmak için bazı yasalar koydu. Netice olarak onun bu işi dünyevi bir işti ve bunda bizim için dini manada alınması gereken bir şey yoktur.

Kısacası bu prensibi kabul ederek sadece Hulefa-yı Raşidin'in hükümet nizamının dini dayanağı olmadığını kabul etmekle kalmayıp aynı zamanda Peygamber Efendimizin[SAV] bu sahada yaptıklarının dünyevi bir iş olduğunu kabul ederek daha sonra gelenler için bunda bir örnek ve sünnet olmadığını kabul etmek zorunda kalacağız. Bu girişten sonra ben şimdi Hilafet ve İslamî Nizam konusunu ana ilkeleriyle anlatmaya çalışacağım.

(Hilafet-i Raşide : S.13-22)

HALİFELERİN VAZİFELERİ

Hz. İbrahim'in Duası

Bu ayette Allah, Peygamber Efendimiz[SAV] hakkındaki gaybi bir haberden bahsetmektedir. Bu gaybi haber, Hazret İbrahim'in duası şeklindedir. O, Kabe'yi yeniden inşa ederken şöyle dua etmişti:

رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾

Bu dua, geniş kapsamlı bir duadır. Hz. İbrahim[AS] kendi zürriyetinden bir peygamberin gönderilmesi için dua etti. Daha sonra o, aynı dua içinde peygamberlerin vazifelerinden ve geliş gayelerinden bahsetti. Kısacası o şöyle dedi: "Onlar arasından bir peygamber gönder."

Peygamberlerin geliş gayesi

Gönderilen peygamber şu işleri yapmalı:

يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ

yani o birinci iş olarak Senin ayetlerini o insanlara okusun. İkinci ve üçüncü iş olarak

وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ

yani onlara Kitabı ve hikmeti öğretsin. Dördüncü iş وَيُزَكِّيهِمْ yani onları (manen) tertemiz kılsın.

Hz. İbrahim[AS] kendi zürriyetinden gönderilecek olan bir peygamber için dua etti. O, bu dua içinde peygamberlerin gelişinin dört gayesini de Allah'a arzetti. Ben incelediğimde, alemin ıslahı için gerekli olan her şeyi, bu duanın kapsadığını görüyorum. Kısacası Peygamber Efendimizin ıslah yöntemi, dünyanın bütün ıslah etme yöntemlerini içermektedir.

HALİFELERİN VAZİFELERİ

Peygamberlerin geliş gayelerini anladıktan sonra halifelerin vazifelerinin de aynı olduğu rahatça anlaşılır. Çünkü halifenin görevi peygamberin işinin devam etmesini sağlamaktır. Bundan dolayı peygamberin vazifesi ne ise halifenin vazifesi de aynı olacaktır. Şimdi eğer bu ayet dikkatle incelenecek olursa bunun içinde, bir taraftan peygamberin vazifelerinin diğer taraftan ise halifenin vazifelerinin belirtildiği görülecektir.

HZ. İBRAHİM'İN DUASININ TEFSİRİ

Bu ayeti okuyunca şunlar anlaşılmaktadır: Nebi veya halifenin ilk işi Allah'ın ayetlerini insanlara okumaktır. Ayet, sizi bir şeyin varlığından haberdar eden nişan veya delile denir. Peygamberin Allah'ın ayetlerini okumasından kastedilen Allah'ın varlığını ispatlayan ve tevhide götüren delilleri sunmasıdır. Bunlarla Allah'ın melekleri, peygamberleri, kitapları tasdik edilir. Kısacası bu ayette anlatılan şudur: Peygamberlerin insanlara anlattıkları neticesinde, onlar Allah'a, peygamberlere ve kitaplara iman ederler.

BİRİNCİ İŞ

Anlaşıldığı üzere nebi ve onun halifesinin ilk işi hakkı tebliğ etmek ve hayra çağırmaktır. O, insanoğlunu hakka davet eder, davetini ise delillerle destekler. Başka bir deyişle o tebliğ eder.

İKİNCİ İŞ

Nebi veya halifenin ikinci işi de bu ayette kitabın öğretilmesi olarak beyan edilmiştir. İnsan Allah'a, peygamberlerine, meleklerine ve onlar vasıtasıyla inen kitaplarına iman ettikten sonra sıra amellere gelir. Çünkü Allah'a iman ettikten sonra akla gelen ikinci soru iman edenin artık ne yapacağıdır. Onun bu ihtiyacını semavi şeriat karşılar. Bundan dolayı peygamberin ikinci

3

ÜÇÜNCÜ İŞ

vazifesi iman edenlere şeriatı öğretmek ve peygamberler vasıtasıyla Allah'ın gönderdiği öğretilere amel etmelerini sağlamaktır. Nitekim bu ayette peygamberin ikinci vazifesi iman edenlere sorumluluklarını öğretmek olarak belirtilmiştir.

Kitap kelimesi, şeriat ve farz olan manasına gelir. Mesela Kur'an-ı Kerim'de bu kelime farz kılınanlar manasında da kullanılmıştır. Nitekim Allah-u Teala şöyle buyurur:

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ

(Size oruç farz kılındı.)

Velhasıl, bu sıralamayı hiç aklınızdan çıkarmayın. Peygamberin ilk işi imana çekmek, ikincisi ise şeriat öğretip ona uygun amel etmelerini sağlamaktır.

Amel etmek ve harekete geçmek için insanın ihtiyaç duyduğu önemli bir şey, içinde coşku ve şevk uyanmasıdır. Ancak coşku ve şevkin uyanması için atılacak adımın hakikatini ve hikmetini anlaması gerekir. Bundan dolayı peygamberin üçüncü görevi "vel hikmete" kelimesiyle, İlahî emirlerin hikmetini açıklamak olarak belirtilmiştir. Yani iman edenler emirleri uygulamaya başladığında peygamber amellerin hakikatini ve hikmetini onlara anlatır. Mesela, namaz için, namazın zahiri kılınış şeklini öğretmesi, "yuallimühümü'l kitabe" ifadesinin kapsamına girer; ancak namazın neden farz edildiği, namazdan hedeflenenin ne olduğunu açıklamak ve hakikatinden haberdar etmek "ve'l hikmete" ifadesinin

> Halifenin işi sıradan basit bir iş değildir, bu, Allah'ın hoşnut olduğu kişiye bağışladığı lütuf ve imtiyazdır.

kapsamına girer. Her ikisinin örnekleri Kur'an-ı Kerim'de mevcuttur. Kur'an-ı Kerim "ekımü's-salate" diyerek namaz eda etmeyi emreder. İşte bu emir "yuallimühümül kitabe" ifadesine dahildir. Ancak başka bir yerde namazın hikmetini açıklarken şöyle der:

إِنَّ الصَّلٰوةَ تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَآءِ وَالْمُنْكَرِ

Yani, namaz kötülüklerden ve hoş olmayan şeylerden alıkoyar.

İşte bu ayette namazın hikmeti ve gayesi beyan edilmiştir. Aynen bunun gibi, kıyam, rüku, secde ve kade'nin hikmetinin beyan edilmesi de buna dahildir ve bunların hepsini ben Allah'ın lütfu ile açıklayabilirim. Kısacası peygamberin veya halifesinin üçüncü görevi şeriatın emirlerinin hikmetini insanlara anlatmasıdır.

Sözün özü, iman için "yetlü aleyhim ayatihi" buyruldu; İmandan sonra ameller için ise "yuallimühümül kitabe" ifadesi kullanıldı. Bu amellerin coşku ve şevk ile yapılması için onların hakikati ve hikmetini anlatmak üzere "vel hikmete" ifadesi kullanıldı. Namaz konusunu ben sadece bir örnek olarak söyledim, yoksa Kur'an-ı Kerim'in bütün emirleri hikmetlerle doludur.

DÖRDÜNCÜ İŞ

Dördüncü iş olarak "ve yüzekkihim" denilmiştir. Yani, hikmetini beyan ettikten sonra onları manen tertemiz kılsın. Bu tezkiye işini, insan kendi kendine başaramaz. Tersine bu Allah'ın kudreti ve yetkisindedir. Bu iş, Allah'ın kudreti ve yetkisinde olduğuna göre şöyle bir soru akla gelir: Neden peygambere, "sen onları tertemiz kıl!" denmiştir. Bunun ayrıntılarından ilerde bahsedeceğim. Burada sadece şu kadarını söyleyeceğim: Tezkiyenin yolunu Allah-u Teala bizzat bildirmiştir ve o yol, duadan geçer. Bundan dolayı peygambere "sen onları tertemiz kıl" emrinin verilmesinden kastedilen, peygamberin onlar için Allah huzurunda dualarda bulunmasıdır.

Velhasıl, peygamberin işi tebliğ etmek, kafirleri imana getirmek, müminler arasında şeriatı ikame etmek, onun hikmetini ve inceden inceye yollarını açıklamak ve nefsin tezkiyesini sağlamaktır. İşte halifenin görevi de aynı işlerdir. Onun için, unutmayınız ki Allah bugün bu vazifeleri bana yüklemiştir. Allah'ın varlığı, melekler, peygamberliğe ihtiyaç, Peygamber Efendimizin doğruluğu, Kur'an-ı Kerim'in hakikati, vahiy ve ilhama duyulan ihtiyaç, ceza ve mükafat konusu, kader ve ahiret hayatı konularının delillerle ispatlanması da Ayetlerin okunması ifadesinin kapsamındadır. Bu sıradan bir iş değildir. Çağımızda buna çok ihtiyaç vardır ve büyük bir iştir.

Kitabın öğretilmesi ikinci görevdir, yani sık sık şeriat emirlerine dikkati çekmek ve emirler ve yasakların uygulanması için hatırlatmada bulunmak; Bu konuda bir yerde tembellik varsa onun ortadan kaldırılması için gerekli tedbiri almak, halifenin vazifesidir. Şimdi siz kendiniz düşünün, acaba birkaç memur bu işlerin üstesinden gelebilir mi? Acaba halifenin görevi sadece verilen bağışların gözetilmesi midir? Acaba onun işi, muhasebecinin ofisiyle mi sınırlıdır? O, muhasebeciye bağışların gelip gelmediğini ve birkaç üyenin onu nasıl harcadığını kontrol etmekten mi sorumludur? Dünyada birçok encümen vardır, onlara büyük miktarda para bağışlanır ve onlar bu paraları harcarlar, acaba böylelikle onlar halife mi olurlar?

Halifenin işi sıradan basit bir iş değildir, bu, Allah'ın hoşnut olduğu kişiye bağışladığı lütuf ve imtiyazdır. Bu saydığım işleri ben kendi tarafımdan açıklamadım, Allah kendisi Kitab'ında açıkladı. Acaba bir encümenin sekreteri bu işlerin üstesinden gelebilir mi? Bu kadar önemli konularda hiç kimse bir sekreterin sözüne itibar etmez. Bugüne dek acaba herhangi bir yerde böyle bir şey oldu mu? Dış dünya şöyle dursun acaba Kadiyan'da bile herhangi bir zaman Encümen eliyle böyle bir iş yapılabildi mi? Onların yapabileceği iş bağışlar için hatırlatmada bulunmaktır.

Kitabın öğretilmesi için kesinlikle halife gerekir, çünkü herhangi bir encümenin sekreterinin tayin edilmesi için pak olma şartı yoktur. İhtiyaç duyulduğunda bir Hristiyan yahut Hindu da sekreter olarak tayin edilebilir. Böyle bir kişide aranan özellik, ofisin işlerini güzel yapmaktan başka bir şey değildir. Durum buyken böyle bir kimse nasıl halife olabilir?

Kitabın öğretilmesi halifenin vazifelerinden birisidir. Halbuki bir sekreterin görevleri arasında böyle bir madde yoktur. Ayrıca halifenin işi, İlahî emir ve yasakların gayelerini ve hikmetlerini beyan etmektir ki bunun neticesinde müminler emirleri şevk ve istek ile uygulasınlar. Bana söyleyin, acaba encümenin sekreterinin görevleri arasında böyle bir şey var mıdır? Size kaç kere İlahî emirlerin hakikati ve hikmeti encümen tarafından öğretildi? Acaba böyle bir sekreterin tutulması mümkün müdür? Encümenler halifeye özgü bu işleri becerebilir mi? Kesinlikle hayır.

Encümenlerin gayesi sadece hesap kitap tutmaktır ve onlar sadece halifenin emirlerini uygulamaktan sorumludurlar. Bunun dışında halifenin işi "yüzekkihim"

müminlerin nefis tezkiyesini sağlamaktır. Acaba herhangi bir sekreter bu vazifenin üstesinden gelebilir mi? Acaba herhangi bir encümen tarafından böyle bir talimat elinize geçti mi? Herhangi bir zaman, bir sekreterin milletin tezkiyesi için ağlaya sızlaya Rabbine dua ettiğini duydunuz mu?

Ben doğrusunu söylüyorum ki milletin tezkiyesi, ne bir sekreterin sorumluluğudur, ne de bir sekreter bunu iddia edebilir. Herkim, encümen böyle bir işin üstesinden gelebilir diyorsa yalan söylüyor. Ben Allah adına yemin ederim ki herhangi bir sekreter bunun üstesinden gelemez ve herhangi bir encümen peygamberin vazifelerini yerine getiremez. Eğer encümenler bunun üstesinden gelebilselerdi Allah dünyaya memurlarını ve peygamberlerini göndermeyip encümenler kurardı. Allah tarafından kurulduğunu iddia eden bir tek encümen varsa bana söyleyin.

Dünyadaki herhangi bir encümen bu işlerin üstesinden gelemez. Bir encümenin üyeleri bir araya gelip bazı konuları karara bağlarlar. Acaba herhangi bir encümen bu ayet üzerinde kafa yordu mu? İyi biliniz ki Allah kime bir görev verirse görevini de ona anlatır. Bu işler peygamberler ve halifelerindir. Para toplamak ise basit bir iştir. Halifelerin vazifesi insanları eğitim ve terbiyeden geçirerek onları İlahî irfana nail etmek ve yakinî iman ile nefis tezkiyesini sağlamaktır. Para toplama meselesine gelince bunu Hindular, Hristiyanlar hatta ateist encümenler bile yapmaktadırlar. Peygamber veya onun halifesinin işi de bununla sınırlıdır diye düşünmek, peygamber ve halifesine karşı büyük bir küstahlık ve saygısızlıktır.

Şüphesiz halifeye verilen sorumluluklar ve onun hedeflerine ulaşmak için paraya da ihtiyaç vardır. Bundan dolayı peygamber ve halifesi de

مَنْ اَنْصَارِیْٓ اِلَی اللّٰہِ

Allah için bana kim yardımcı olacak, der. Ancak onların bu çağrı ile amaçladıkları para toplamak değil tersine hedeflerine ulaşmak ve müminlerin nefislerinin tezkiye edilmesidir. Bu gayeye ulaşmak için onu temsilen bir encümen veya şûra çalışır. Ben tekrar söylüyorum ki halifenin işi para toplamak da değildir ve hedefleri ve gayeleri bir medrese ile sınırlı da değildir. Dünyanın diğer milletleri de bu işleri yapıyor.

Halifenin bu işleriyle diğer milletlerin işleri arasında fark vardır. Halife bunları amaca ulaşmak için vesile olarak kullanır veya kullanılmasını emreder. Diğer milletler ise bunu asıl hedef ve amaç olarak yaparlar. Hz. Mesih-i Mev'ud'un[AS] kurduğu medresenin gayesi ile diğer milletlerin kurduğu medreselerin gayesi aynı değildi. Velhasıl biliniz ki halifenin işleri hiçbir encümenin üstesinden gelebileceği işler değildir.

(Hilafet Makamı, S.11-18)

İSLAM'IN ÖNERDİĞİ NİZAM

(**Hilafet-i Raşide** : S.47-49)

Şüphesiz İslam krallığı reddeder. Çünkü kraliyetin kendine özgü belli bir anlamı vardır ve İslam bu manadaki hükümet sistemini önermez. Nitekim Peygamber Efendimiz[SAV] kendisi için ben padişah değilim, dedi. Ayrıca halifeler için de bu kelimeyi kullanmadı. Ancak bu, İslam'ın herhangi bir ülke nizamını önermediği manasına gelmez. Eğer bir nizam, Kur'an-ı Kerim'den ve İslam'dan ispatlanıyorsa o zaman biz şöyle diyeceğiz: İslam şüphesiz kraliyet sistemine muhaliftir, ancak onun yerine belli bir sistemi kurmaktadır ve o sistem İslam Dininin bir parçasıdır. Bu nizam, dinin bir parçası olduğuna göre, ellerinden geldiğince onu kurmak Müslümanlar için gereklidir.

Sadece belli bir yönetim şekline hükümet denmez, çünkü hükümet ve yönetim aslında ülke sınırlarının olması ve orada belli kuralların işletilmesi demektir. Nitekim yukardaki ayetlerden de anlaşıldığı gibi ülke sınırlarının olması ve orada belli kuralların işletilmesi gerektiği Kur'an-ı Kerim'den anlaşılmaktadır. Kısacası bir ülkenin sınırları, o sınırlar içinde belli bir kanunun yürürlükte olması, o ülke vatandaşlarının bulunması, sözleşmeler, yabancıların bulunması, bunların hepsi belli bir hükümet sisteminin orada mevcut olduğunu ispatlamaktadır.

Buna biz kraliyet demeyiz, çünkü kraliyetin taşıdığı anlam bundan farklıdır ve İslam ona müsaade etmemektedir. Durum ne olursa olsun bir ülke ve orada bir nizamın olduğu apaçıktır ve bizim göstermek ve ispatlamak istediğimiz de budur. İşte bu nizamın kuruluşu için hilafetin gerekli olduğunu savunuyoruz. Hilafet, geçici maslahatların neticesinde kurulmuş bir sistem olmayıp İslami bir nizamdır.

Hilafeti reddetmenin mantıki neticesi, Ali Abdurrezzak'ın çıkardığı neticedir. Bu görüş kabul edilirse Peygamber Efendimizin nizamını da bir şekilde reddetmek zorunda kalacağız. Bu neticeyi kabul etmeden hilafeti reddedenler, ya akılsızdırlar ya da bilerek insanların gözünü boyamak istemektedirler. İslam'ın ülke meselelerinin ve ülke nizamının dinin bir parçası olduğunu kabul ettiği Kur'an-ı Kerim'den ispatlanmaktadır.

Aynı şekilde Peygamber Efendimizin[SAV] bu konulara müdahale etmesi, bunun dinin bir parçası olduğunu gösteriyor. Durum böyle olunca, tıpkı namaz, oruç ve diğer emirlerde olduğu gibi bu konularda da onun kılavuzluğu sünnettir ve taklide değerdir. Bu konularda özgürlük ve hürriyet talep edilmesi ancak İslam'dan da kurtulup özgür kalmakla mümkündür. Bundan anlaşıldığı gibi namaz, oruç gibi ibadetlerle ilgili emirlerin ebediyete kadar olduğu gibi milli ve ülke nizamıyla ilgili emirler de ebediyete kadardır. Ferdin manevi ilerlemesi için namaz ve oruca ihtiyaç olduğu gibi Müslümanların milli ilerlemesi için yönetim sistemi ile ilgili bu emirlere ve nizama da uymaları gerekir. Cemaatle kılınan namaz, toplumsal bir ibadettir. Nasıl ki bu, Peygamber Efendimizden[SAV] sonra onun naipleri vasıtasıyla devam ettirilmesi gereken bir şey idiyse aynen bunun gibi yönetimle ilgili diğer emirlerin de onun naipleri vasıtasıyla devam ettirilmesi gerekir. Namaz ve oruçla ilgili emirler verildiğinde, Peygamber Efendimiz[SAV] vefat edince namaz kılıp kılmama konusunda serbestsiniz ve oruç tutup tutmamak size kalmıştır, denemediği gibi yönetim ile ilgili de İslam'ın verdiği emirler, Peygamber Efendimizden sonra geçersiz değildir. Tersine bir imam gidince başka imamın onun yerine geçtiği gibi nizamla ilgili emirler de onun naipleri vasıtasıyla hep uygulanacaktı.

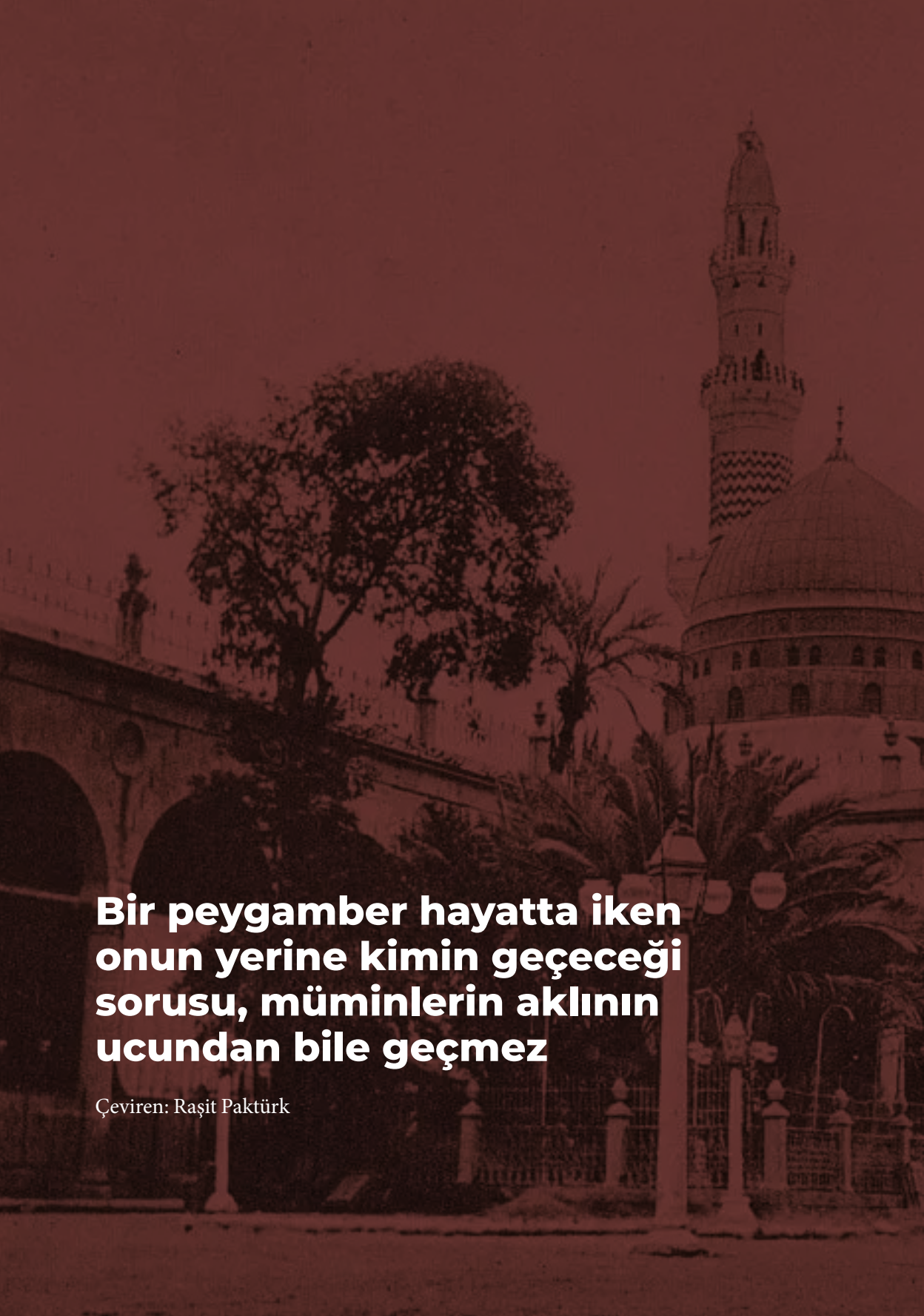

Bir peygamber hayatta iken onun yerine kimin geçeceği sorusu, müminlerin aklının ucundan bile geçmez

Çeviren: Raşit Paktürk

Peygamber hayattayken ona iman edenlerin kalbî ve zihnî durumu bu şekildedir. Bundan dolayı Allah ve peygamberi de müminleri bu eziyetten korumak için, onlar için hassas olan bu konuyu latif bir şekilde beyan ederler. Diğer taraftan müminler de bu konuyla pek ilgilenmezler ve peygamberin vefatından sonra ne olacağı konusunu düşünmek bile istemezler. Bundan dolayı hiç kimse Peygamber Efendimize, 'ey Allah'ın Resulü! Sen ölünce ne olacak?' diye sormadı. Aynen bunun gibi, senden sonra hilafet mi, büyük millet meclisi mi veya bir kurul mu oturup Müslümanların sistemini yürütecektir, diye de hiç kimse sormadı. Çünkü bunu ancak, peygamber sevgisinden yoksun ve onun azametinden habersiz, katı kalpli birisi dile getirebilir. Bu konu dışındaki birçok konuyla ilgili biz hadislerde ashabı kiramın sorular sorup bilgi edindiğini görmekteyiz. Ancak ondan sonra kimin onun yerine geçeceği konusu, Ashab-ı Kiram'ın sormaya dayanamayacakları bir konuydu. Onların kalbinden ve aklının ucundan bile böyle bir şey geçemezdi. Çünkü onlar Peygamber Efendimiz[SAV] hayattayken kendilerinin öleceğini düşünürlerdi. Bundan dolayı bu konu bir şekilde ve bir yere kadar sır perdesi altında kalır. Ancak peygamber vefat edip zamanı geldiğinde bu örtü açılır.

Peygamber Efendimiz[SAV] vefat ettiğinde de durum böyleydi. Onun vefatı, Ashab-ı Kiram üzerinde büyük bir deprem etkisi yaptı. O vefat edince ilk defa akıllarına, Peygamberin de kendilerinden ayrılacağı düşüncesi geldi. Gerçek manada Peygamberin sünnetine uygun bir nizama duyulan ihtiyaç onların zihinlerine ilk defa ilham oldu ve onlar bunu ayrıntılarıyla düşünmeye başladılar. Şüphesiz bu nizamın ayrıntıları Kur'an-ı Kerim'de mevcuttu, ancak daha önce kurcalanmadığı için insanların gözünden saklıydı. İnsanlar, Peygamberin vefatından sonra ona tabi olanların ne yapacağını anlatan ayetleri okumalarına rağmen, bu

ayetleri kendi anlamında değil başka şekilde anlıyorlardı.

Şahsi ve milli olmak üzere her peygamberin iki hayatı vardır

Aslında bu sevgi duygularının derinliğinde İlahî bir hikmet işlemektedir: Bir peygamberin bir şahsi bir de milli ve toplumsal olmak üzere iki hayatı vardır. Allah, bu her iki hayatı vahiy ile başlatır. Peygamberin şahsi hayatı, o 30-40 yaşına geldiğinde Allah'ın vahyi ve ilhamının inmesiyle başlar. Böylelikle ona, sen İlahî elçisin, insanların ıslahı ve hidayeti için görevlendirildin, denilir. Bu vahiy ve ilhamlar neticesinde o, üzerine Allah'ın olağanüstü lütuflarının indiğini görür ve kendi şahsına yeni bir güç, yeni bir hayat ve yeni bir azamet verildiğini müşahede eder. Bir peygamberin milli ve toplumsal hayatı da vahiy ile başlar. Şöyle ki, o vefat ettiğinde, önceden düşünülmüş ve planlanmış bir projeye göre bir sistem başlamaz. Tersine birdenbire bir değişiklik meydana gelir ve Allah tarafından gizli bir ilham, toplumun kalplerine indirilir ve onlar bu nizama yönelirler.

Birinci kudret, peygamberin şahsi hayatı iken, ikinci kudret ise onun milli hayatıdır. Kısacası Allah, bir peygamberin şahsi hayatını ilham ile başlattığı gibi, onun vefatından sonra başlayacak olan milli hayatını da ilham ile başlatır. Böylelikle O, peygamberin her iki hayatı arasında bir benzerlik kurmak ister. Bundan dolayı Vadedilen Mesih[AS] peygamberden sonraki bu milli hayata, "Kudret-i Saniye" yani ikinci kudret ismini vermiştir. Yani, birinci kudret, peygamberin şahsi hayatı iken, Kudret-i Saniye onun milli hayatıdır. Allah-u Teala bu milli hayatı, bir ilham ile ve kendi kudretiyle başlattığı için, peygamber hayattayken bunun ayrıntılarını müminlerin gözünden saklı tutar. Ancak peygamber vefat ettiğinde müminlerin kalbine inen Allah'ın gizli ilhamı, onları bu ikinci hayatın ayrıntılarına yönlendirir. İncil'de de bunun bir örneği bulunmaktadır. İncil'de yazılanlara göre hz. İsa vefat ettiğinde, havariler bir araya geldiğinde üzerlerine Ruh-ül Kudüs indi ve onlar türlü türlü diller konuşmaya başladı.

İncil yazarları bu olayı gülünç bir şekilde anlatırlar. Ancak bu olaydan en azından şu anlaşılıyor ki hz. İsa'nın vefatından sonra havarilerde aniden bir değişiklik meydana gelmişti. Bunun neticesinde onlar bu değişikliği Ruh-ül Kudüs'e isnat etmek zorunda kaldılar. Kısacası Allah-u Teala, peygamberin milli hayatını da onun şahsi hayatı gibi kendi ilhamı ve kudretiyle başlatır. Bundan dolayı peygamber hayattayken onun ayrıntıları müminlerin gözünden saklı kalır.

(Hilafet-i Raşide : S.55-58)

TEFSİRDEN BİR SAYFA

Ayetel Kürsi

(Hilafet Makamı, S.24-27)

Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed[RA]
II. Halifetü'l Mesih,

Ben bütün gücümle size, insanoğlunun Allah'tan gafil olduğunu söylüyorum. Halbuki en güzel, en çok seven ve en şefkatli olan O'dur. Bundan dolayı birisini seveceksiniz O'nu sevin; Birisine gönül bağlayacaksanız O'na bağlayın; Korkacaksanız O'ndan korkun. O'nu elde ettiğiniz takdirde başka hiçbir şey umurunuzda olmaz ve hiçbir engel karşınızda duramaz. Nefsinizi eritip içinizi değiştirin. Allah kimdir ve ne kadar güzeldir, bunu Fatiha Suresinden anlayın. Eğer O'nun güzelliğinin bir tecellisini görürseniz başka hiçbir güzelliği görmeye ihtiyacınız kalmaz. İnsanoğlu dünyada güzel bir şey gördüğünde ona meyleder; Halbuki o güzelliği yaratan Allah'tır. O halde ona bu güzelliği veren Allah'ın ne kadar güzel olduğunu bir düşünün.

Allah'ın tecellisini görmeniz için bir yere gitmenize de gerek yok, her insanın kalbinde İlahî tecelli vardır. Üzerinde dikkatlice durursa kısa bir zamanda ona nail olabilir. Dünyadaki her şey ve her zerre, Allah'ın varlığına tanıklık etmektedir. O'nun varlığına tanıklık etmeyen hiçbir şey yoktur. Kâğıt, kalem, masa, sandalye, oturduğunuz yer, giydiğiniz elbise, eliniz, ayağınız, burnunuz, kulağınız, velhasıl her şey Allah'ın varlığının delilidir. İnsanlar, hoş elbise, güzel kadın, güzel yiyecek ve mal-mülkü severler. Sizler ise, bunların hepsini yaratanın ne kadar güzel olduğunun farkına varın ve O'nu sevin.

اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ اَلْحَيُّ الْقَيُّوْمُ ۚ لَا تَاْخُذُهٗ سِنَةٌ وَّ
لَا نَوْمٌ ۗ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۗ مَنْ ذَا
الَّذِيْ يَشْفَعُ عِنْدَهٗٓ اِلَّا بِاِذْنِهٖ ۗ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ
وَمَا خَلْفَهُمْ ۚ وَلَا يُحِيْطُوْنَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهٖٓ اِلَّا بِمَا
شَآءَ ۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ ۚ وَلَا يَـُٔوْدُهٗ
حِفْظُهُمَا ۚ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ ﴿٢٥٥﴾

Tercümesi: Allah, kendisinden başkası ibadete lâyık olmayandır. O, daima diri ve Kendi kendine kaim olan (ve tüm yaratıkları) ayakta tutandır. O'nun ne uyuklamaya ne de uykuya (ihtiyacı vardır). Göklerde ve yerde ne varsa, hepsi O'nundur. O'nun izni olmadan huzurunda, kim şefaat edebilir? (Yaratıklarının) önünde ve ardında ne varsa, hepsini bilir. (Kulları,) O'nun dilediği dışında ilminden hiçbir şeyi kavrayamazlar. O'nun hükümranlığı gökleri de yeri de kapsamaktadır. (Gökleri ve yeri) gözetmek, O'nu asla yormaz. O, Ulu ve Yücedir.

Bu çok muazzam bir ayettir ve çok yüce bir öğretiyi ihtiva etmektedir. Peygamber Efendimiz[SAV] uyumadan önce bunu üç defa okuyup bedenine üflerdi. Nitekim her Müslüman bu sünneti uygulamalı. Bu ayet insanın dikkatini ilk olarak.

اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ

ifadesine çekmektedir. Yani, ey insan! Senin mabudun sadece Allah'tır, O'nun dışında hiç ilah yoktur.

Dünyada her şeyin değeri onun azlığı

ya da çokluğu ile ölçülür. Mesela su çok önemli bir şeydir, ancak o, her ihtiyaç anında bulunabildiği için kimse onu saklamaz. Aynı durum hava için de söz konusudur. Hava, insan sağlığı için çok önemli olmasına rağmen hiç kimse onu saklamaya çalışmaz. Çünkü her insan, ihtiyaç duyulduğunda havanın burun ve ağız yoluyla onun içine gireceğini bilir. Ancak bunun tersine suyun izi bile bulunmayan bir çölde su çok değerli bir şeydir. Orada eğer bir kimsenin yanında bir bardak su bulunursa o, o suyu milyonlar verilse yine de vermez. Kısacası her şeyin değeri ona duyulan ihtiyaca göredir. Mesela tahıl, bol olduğunda ucuzlar, azaldığında ise pahalanır. Aynen bunun gibi eğer kainatın bir çok yaratıcısı olsaydı insan birinden birine mutlaka ulaşırdı.

اَللّٰهُ لَآ اِلٰـهَ اِلَّا هُوَ ۚ

Allah sadece birdir. Eğer birisi O'nu bırakıp başkasını arayım derse bu imkansızdır. Çünkü O, iki-üç-dört veya binlerce, yüzbinlerce değil, tekdir. Allah bir tek olduğuna göre O'nu bırakıp nereye gideceksiniz? Ayrıca her an O'na ihtiyacınız vardır ve siz O'na muhtaçsınız. Dünya insanları padişahları kızdırabilirler. Çünkü onlar, padişahın birisi kızarsa onun ülkesini bırakıp başkasının ülkesine gidebileceklerini biliyorlar. Çin kralı zalim ise İran'a, İran kralı zalim ise İngiltere'ye yerleşebilirler. Ancak Allah'tan kaçıp birisi nereye gidecek. Çünkü bütün yeryüzü O'nundur ve her hükümet O'nun tasarrufundadır. İnsanın yardımına koşan başka Allah yoktur.

Hindulara göre birçok ilah vardır. İlahlar arasında kavgalar da oluyormuş. Nitekim şöyle yazılıdır: Tanrı Şiva bir adama kızıp onu öldürmüş, ancak tanrı Brahma onu sevdiği için, Yaratan ben olduğuma göre ben onu dirilteceğim, demiş ve diriltmiş. Kısacası tanrı Şiva onu hep öldürüyormuş, Brahma da hep diriltiyormuş ve aralarında bu kavga hep devam ediyormuş. İşte Hinduların inanışları böyledir. Ancak İslam'da, biri öldüren öteki dirilten; biri kızarken öbürü hoşnut olan ilahlar yoktur. Bir hizmetçi efendisine, ben senin yanında çalışmayacağım, diyebilir. Çünkü başka bir yerde iş bulma ihtimali vardır. Ancak biz Allah'a bunu diyemeyiz, çünkü bizim tek Mevlamız O'dur ve O'ndan başka efendimiz de yoktur.

اَلْحَيُّ الْقَيُّوْمُ

İnsanların edindiği efendiler ölürler. Ancak bizim efendimiz Allah, hiç ölmez. O, hayy'dır. Ayrıca O, ilişkiyi kesen efendi de değildir, çünkü Kayyum'dur. Birileri efendisi hakkında şöyle diyebilir: "Önce filancanın yanında hizmetteydim, ancak şimdi benim efendim filancadır, bundan dolayı, ben onun iyiliği altında da bulunuyorum ve ona da değer vermek zorundayım." Ancak Allah-u Teala şöyle der: Ben, efendiniz olarak bugün yeni ortaya çıkmadım; Tersine öteden beri

ben Allah'ım, bundan dolayı siz benden başkasının iyiliği altında değilsiniz. Öteden beri Allah benim, ben kendi kendime kaimim ve sizi de ayakta tutan benim. Bundan dolayı sizin üzerinizde sadece benim ihsanım vardır. Kayyum kelimesinin iki manası vardır.

1) Öteden beri kendi zatında kaim olan.
2) Herkesi ayakta tutan.

لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَّلَا نَوْمٌ

Birisi şöyle diyebilir: Allah'ın bir olduğuna ve ondan başkasının ilah olmadığına inandım. O, öteden beri hayy'dır, öteden beri bizim efendimiz de odur. Ancak bazen Allah uyuduğunda birileri onun işlerini yürütüyordur, nitekim biz onları da memnun etmek ve övmek zorundayız.

Allah, bu kuşkuya cevaben şöyle buyurur: Sizin Allah'ınız ne uyur ne de uyuklar. Siz onu, etrafındakileri de övmek zorunda kaldığınız dünyevi krallar gibi zannetmeyiniz. Sizin Rabbiniz hiçbir zaman uyumaz ve uyuklamaz. O, her an uyanıktır ve her şeyi bizzat kendisi gözetlemektedir. Ayetin bu parçasında Allah-u Teala çok latif bir şey söyleyerek, O uyuklamaz ve uyumaz dedi. Bu tip ifadelerde tertip kuralına göre önce büyük sonra da küçük dereceli şeyden bahsedilir. Mesela şöyle denebilir: Filan kimse çok hasta değildi, hatta hiç hasta değildi. Ancak şöyle denemez: Filanca hiç hasta değildi hatta çok hasta da değildi. Ama burada Allah-u Teala, O ne uyuklar ne de uyur, diyor. Halbuki uyuklama reddedilince uyumak kendiliğinden reddedilmiş olur. Nitekim "*uyumaz*" demeye gerek yoktu. Ancak Allah'ın kelamı asla boşu boşuna olamaz. Bu ifadede bir hikmet vardır. Aslında ayette geçen "sinetün" kelimesi, şiddetli uykudan dolayı gözün kapanmasına denir. Nitekim insana çok uyku bastırdığında o zaman uyuklamaya başlar. Uyku bastırmadan uyuklamaz. Bundan dolayı O, Allah hiçbir zaman uyuklamaz, dedi. Yani O, işini yaptığından dolayı yorulmaz ve üzerine uyku çökmez ki gözleri kapansın ve uyuklasın. O, uykunun en alt seviyesinden bile münezzehtir.

لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۭ مَنْ ذَا الَّذِيْ يَشْفَعُ عِنْدَهٗٓ اِلَّا بِاِذْنِهٖ

Yani, göklerde ve yeryüzünde ne varsa her şey Allah'ındır. Sizin efendiniz böyleyken başkasını nasıl efendi edinirsiniz?

İnsanlar, biz ancak Allah'a ibadet ederiz ve O'nun dışında kimseye tapmayız, demelerine rağmen, Allah dışındakiler için adak adarlar ve onların Allah'a yakın olduğunu düşünerek onlardan dilekte bulunurlar. Ayrıca onların kendileri için Allah indinde şefaatte bulunacağına inanırlar. Allah-u Teala bundan bahsederek, bizim iznimiz olmadan hiç kimse şefaatte bulunamaz, buyurmaktadır.

Bu çağda Vadedilen Mesih'ten[AS] daha ermiş birisi yoktu. Bir keresinde Nüvvab Bey'in oğlu Abdurrahim Bey hastalandı. Hz. Mesih-i Mev'ud onun için dua ettiğinde ona "*onun kurtuluşu mümkün değildir*" diye ilham indi. Bunun üzerine Vadedilen Mesih[AS] şöyle düşündü: Nüvvab Bey her şeyi terk edip Kadiyan'a geldi ve buraya yerleşti. Eğer oğlu vefat ederse onun için büyük bir iptilaya sebep olabilir. O bu düşünceden dolayı Allah indinde, "ben bu gencin şifa bulması için şefaat ediyorum," diye yalvarınca kendisine şöyle ses geldi:

مَنْ ذَا الَّذِيْ يَشْفَعُ عِنْدَهٗٓ اِلَّا بِاِذْنِهٖ

yani, Benim iznim olmadan sen kimsin ki şefaat edesin.

Vadedilen Mesih'in[AS] ne kadar ermiş bir insan olduğunu biliyorsunuz. Bin üç yüz seneden beri dünya onu beklemekteydi. O bile şefaatte bulunduğunda "Allah ona, sen kimsin ki Benim iznim olmadan şefaatte bulunasın?" diyor. Hz. Mesih-i Mev'ud[AS] şöyle der: Bana bu ses geldiğinde ben yere düştüm ve titremeye başladım. Neredeyse can vermek üzereydim ki Allah bana "şefaat için sana izin verildi" diye seslendi. Nitekim o şefaatte bulundu ve Abdurrahim Han şifa buldu ve halen hayattadır. Bu, Allah'ın lütfu idi, ancak Allah Vadedilen Mesih gibi bir insana bile, sen kim oluyorsun da şefaatte bulunuyorsun, derken kendilerini büyük zannedenler nasıl şefaatte bulunabilirler.

Hadislerden anlaşıldığı gibi, kıyamet gününde Peygamber Efendimize[SAV] de ancak izin verildiğinde kendisi şefaatte bulunacak. Durum böyleyken, filanca benim için şefaat edecektir diye düşünen ne kadar ahmaktır.

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ

Birisi şöyle düşünebilir: izinsiz şefaatte bulunulamayacağını anladım. Ancak her padişahın etrafında sözü geçen saray erkanı olur ve onların vesilesiyle insan padişaha ulaşır. Aynen bunun gibi Allah-u Teala'ya yakın olan sözü geçen kimseler olması lazım.

Allah buna cevaben şöyle buyuruyor: Bu ahmaklar, dünyevi padişahların neden saray erkanına ihtiyaç duyduğunu bilmiyorlar. Padişahın onları yanında tutmasının gayesi onlar vasıtasıyla ülkenin genel durumu hakkında bilgi edinmektir. Çünkü padişah, ülkede neler cereyan ettiğini bilemez. Mesela Hint Kralı, İngiltere'de oturarak kendiliğinden Hindistan'da ne olup bittiğini nasıl bilebilir? Bundan dolayı o, bilgi edinmek için Hindistan Genel Valisini tayin etmiştir. Genel vali de kendi başına Hindistan'ın kuzeyinde ve güneyinde, doğusunda ve batısında ne olup bittiğinden nasıl haberdar olsun? Bundan dolayı o, kendisine yardım etsinler diye vali yardımcıları tayin etmiştir. Bu valiler de bir eyalette nelerin cereyan ettiğini kendi kendilerine bilemezler.

Bundan dolayı onlar da illerde kendi yardımcılarını tayin ettiler. İldekiler de tek başına bunu yapamadıkları için bilgi edinmek gayesiyle, tahsildar, tahsildar yardımcısı, muhtar, arazi memurları ve bekçileri çalıştırıyorlar. Böylelikle saltanata ait olan haberler ve sırlar padişaha ulaşır. Yoksa o kendi başına bunu yapma gücüne sahip değildir.
Ancak Allah, sizin önünüzde ve arkanızda cereyan eden her şeyi bildiği için böyle yardımcılar tutmaya muhtaç değildir.

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ

ifadesinin iki manası vardır.

1) Allah gelecekte olacakları da geçmişte olmuş olan şeyleri de bilir.

2) Yaptıklarınızı da bilir, yapmanız gerekip de yapmadığınız hayırlı işleri de bilir. Durum böyleyken O, neden öyle yardımcılar tutsun.

وَلَا يُحِيْطُوْنَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهٖٓ اِلَّا بِمَا شَآءَ

O'nun ilmine hiç kimse varamaz. Hiç kimse kendi çabasıyla O'nun ilminin hakikatini bilemez. O, dilediğini ne kadar isterse bundan haberdar eder.

وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ

O'nun ilmi gökleri ve yeryüzünü kapsamaktadır.

وَلَا يَـُٔوْدُهٗ حِفْظُهُمَا ۚ

Birisi şöyle düşünebilir: Allah bilgi edinmek için birilerini yardımcı olarak tutmamış olabilir; Ancak işlerinin yürütülmesi için mutlaka O'nun yardımcıları vardır. Çünkü dünyevi krallar işlerinin yürütülmesi için ordu ve polis bulundururlar. Allah da işlerini yürütmek için birilerini bulunduruyor olabilir. Buna cevaben Allah şöyle buyuruyor: Allah böyle bir şeye de muhtaç değildir; O, kendi işlerini kendi yürütür. O, Kadirdir ve hiçbir şey O'nun gücü ve tasarrufu dışında değildir. Hiçbir sistemin yürütülmesi ve onun korunması Allah'ı yormaz.

وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ

Bütün bu kuşkular giderildikten sonra yine de bir kuşku insanın kafasını kurcalayabilir ve insan şöyle diyebilir: Allah, bilgi edinmek için ve işlerini yürütmek için yardımcılara muhtaç değildir; Ancak şan ve şevket de önemli bir şeydir. Bunu göstermek için mutlaka birilerini tutmuştur. Bu itiraza cevaben Allah

وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ

demektedir. ***Yani, O çok yücedir ve hiçbir şey O'nunla beraber olup O'nun şanını yüceltemez.***

Birisi Allah ile beraber olduğunda Allah'ın değil onun kendi mertebesi yücelir. Bundan dolayı, 'Allah şanını ve şevketini göstermek için yardımcılar tutmuş olabilir' diye düşünmek yanlıştır. O, her şeye galiptir, bundan dolayı hiç kimse O'na boyun eğmeyi reddedemez.

İşte Allah budur ve O'na benzer hiç kimse yoktur. Eğer böyle bir ilah varken birisi başkasına yöneliyorsa ona yazıklar olsun. Eğer bir kimse, çok güzel yemek ikram edildiğinde onu bırakıp pisliğe koşarsa; çok güzel ve kaliteli giysi verildiği halde o, çok pis bir etekle yetinmek isterse, acaba ona feraset ve akıl sahibi denebilir mi? Hayır, kesinlikle hayır. Akıllı ve ferasetli olan güzel olanı seçer. Kısacası Allah'tan daha güzel kimse olmadığına göre sizin tercihiniz her zaman Allah olmalı. O'nun karşısında dünyadaki her şey bir hiçtir. Hiçbir şey O'nun karşısında duramaz. Mehtap çıktığında insanın çok hoşuna gider, ancak hiç kimse onun aydınlığının kendisinden kaynaklandığını söyleyemez. Bu, ayın kendi iftiharı değildir, çünkü ay, nurunu güneşten almaktadır ve onun iftiharı güneşin nurunu aksettirmektir. Peki, güneşin nuru, onun kendine mi aittir? Hayır, kesinlikle değil. O, Allah'ın lütfu ile parlamaktadır. Kısacası ay ve güneşin parlaması, onların her ikisinin hoşumuza gitmesi ve bizim için faydalı olmaları aslında dikkatimizi Allah'ın güzelliğine ve O'nun rahim ve kerim oluşuna çekmektedir.

Aynen bunun gibi dünyada ne kadar güzel şey varsa onlara güzellik bağışlayan Allah'tır. Bundan dolayı bütün güzellikleri kendi zatında bulunduran Allah'tır. Nitekim O, Fatiha Suresinde

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ

der. Yani O, alemlerin rabbi olduğu için bütün övgüler Allah'ındır, başkasının değil. Herkesi yaratan ve yetiştiren O'dur. Her şeyi yetiştirdiğine göre bütün övgüler O'na aittir.

Anne baba, çocuğunu yetiştirir; ancak anne babanın kalbinde çocuk sevgisini yerleştiren Allah'tır. Eğer birisi, bir dilenciye bir şeyler veriyorsa, biz vereni överiz. Halbuki onun kalbini bu hayıra meylettiren Allah'tır. Aynen bunun gibi insanın yaptığı her iyi iş Allah'tandır. Bundan dolayı övgüye gerçekten layık olan da O'dur. Mesela bir efendi hizmetçisine, fakirlere dağıtması için para verirse, görünürde parayı dağıtan hizmetçi olsa da övgüyü hak eden efendisidir.

Kısacası insan hangi iyiliği yaparsa yapsın, onun durumu, efendisinin parasını dağıtan hizmetçinin durumu gibidir. Çünkü hiçbir şey onun tarafından değil, Allah tarafındandır. Her şeyin sahibi Allah'tır. Bir kimsede ne kadar ihsan, sevgi, merhamet ve güzellik varsa, hepsi Allah'a aittir. Bütün dünya O'nun hizmetçisidir ve O'nun dışında hiçbir efendi yoktur. İnsanlar, anne-baba, eş, çoluk-çocuk, mal-mülk, dost ve akrabalardan dolayı din konusunda çok zorlandılar. Ancak biliniz ki Allah Allah'tır ve kul kuldur. Bundan dolayı her konuda Allah'ın rızasının ne olduğunu incelemeyi alışkanlık haline getirin. Allah'ın rızasını öğrendiğinizde, her neyi feda etmek zorunda kalırsanız kalın, tercihiniz Allah'ın rızası olsun.

Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

KIRTAS VAKASI

Şiiler ve Sünniler arasında uzun zamandan beri bir tartışma devam etmektedir. Buna kırtas vakası denilir. Hadislerde yazılanlara göre Peygamber Efendimiz[SAV] vefat etmek üzereyken hastalığı arttığında o, Ashab-ı Kiram'a bana kağıt kalem getirin, ben size bir şey yazdıracağım, bunun neticesinde siz hiç dalalete düşmeyeceksiniz, buyurdu. Şiilere göre Peygamber Efendimiz[SAV] aslında, benden sonra halife Ali olacaktır, ona biat edin, diye yazdırmak istiyormuş. Ancak hz. Ömer buna engel olarak insanlara şöyle dedi: Peygamber Efendimiz[SAV] hastalık sancısı çekiyor, onun sancısını artırmak uygun değildir, bizim hidayetimiz için Kur'an-ı Kerim yeterlidir, Kur'an varken başka bir şeye gerek yok. Şiilere göre hz. Ömer kurnaz davrandı, çünkü o, Peygamber Efendimizin Hazret Ali[RA] hakkında vasiyet etmesini istemiyordu. Çünkü o bizzat kendisi halife olmak istiyordu. Eğer o, vasiyet yazdırılmasına müsaade etseydi, Peygamber Efendimiz mutlaka Ali hakkında vasiyet yazdıracaktı. Bu itirazın birçok cevabı vardır, ancak ben sadece ikisiyle yetineceğim.

1- Eğer Peygamber Efendimiz[SAV] Hazret Ali'nin hilafetini vasiyet etmek istiyor idiyse o zaman hz. Ömer'in mani olmasından sonra neden mutlaka kağıt kalem getirilmesini yeniden istemedi. O, ben size çok önemli bir vasiyet yazdırmak istiyorum, bunun için gidin kağıt kalem getirin diyebilirdi. Hazret Ömer'in haşa Hazret Ali'ye düşman olduğunu, bundan dolayı Ali'ye zarar vermek istediğini Peygamber Efendimiz mutlaka

biliyor olurdu. Bu durumda Peygamber Efendimiz[SAV] mutlaka Hazret Ömer'e şöyle diyecekti: Ey Ömer! Sen ne yapıyorsun? Şüphesiz ben sancılar içindeyim, ancak bunlar umurumda değildir, bunun için çarçabuk gidip kalem kağıt getirin, ben vasiyetimi yazdırmak istiyorum. Ancak Peygamber Efendimiz[SAV] hz. Ömer'in, hidayetimiz için Allah'ın Kitabı yeterlidir, sözünü duyunca sustu ve tekrar kağıt kalem istemedi. Bundan anlaşılan, Peygamber Efendimizin yazdırmak istediği de hz. Ömer'in söylediğinin aynısıydı. Hz. Ömer bunu demekle Peygamber Efendimizin gözlerinin önünde daimi olarak Allah'ın Kitabına uygun davranacağına söz vermiş olduğundan, Peygamber Efendimiz[SAV] bunun dışında ayrı bir şeyi vasiyet olarak yazdırmayı istemedi ve ısrarcı olmadı. Bu olay hz. Ömer'i suçlamak şöyle dursun, tersine onun düşünceleri ile Peygamber Efendimizin[SAV] düşüncelerinin tevarüd içinde olduğunu yani birbiriyle örtüştüğünü gösterir.

Aslında Şiilerin temelsiz görüşlerini reddeden güçlü bir delil şudur: Bu durumlarda vasiyetini sadece ölümün başında gelip beklediğini kesin olarak bilen birisi yazdırır. O, şuan vasiyetim yazılmazsa bir daha yazdırma fırsatım olmayacak diye düşünür. Ancak eğer birisi Allah'ın hastayı iyileştirmeye kadir olduğuna inanıyorsa ve yakalandığı hastalığın ölüm hastalığı değil, sıradan bir hastalık olup ayağa kalkacağına inanıyorsa o kimse vasiyete hiç önem vermez ve bundan dolayı hastayı sıkıntıya sokmayı uygun görmez. Şimdi bu prensibe göre biz, Peygamber Efendimiz'in[SAV] vefat vaktinde Ashab-ı Kiram'ın karşılaştıkları olayları incelediğimizde şunları görmekteyiz: Hz. Ömer[RA] iktidarı ele geçirmeyi düşünmek şöyle dursun, Peygamber Efendimiz'in vefat edeceğine bile inanmıyordu. Bundan dolayı, onun düşündüğünün aksine Peygamber Efendimiz vefat edince, bu ani üzüntü hz. Ömer'in[RA] aklını başından aldı ve o, hiçbir şekilde Peygamber Efendimiz'in vefat ettiğine inanmıyordu. Peygamber Efendimiz[SAV] vefat ettiği halde sevgisi ağır bastığı için onun öldüğüne inanamayan insan bu güçlü sevgisinden dolayı eline kılıç alıp, herkim Peygamber Efendimiz'in vefat ettiğini söylerse onun kafasını uçuracağım, demeye başladı. Şimdi böyle birisi hakkında "Peygamber az sonra vefat edecek, bundan dolayı o, Ali hakkında bir şeyler yazdırmasın, diye ona engel olmaya kalktı?" diye nasıl düşünülebilir? Bu konuyu daha da inceleyecek olursak Şiilerin bu tür rivayetleri Hazret Ali'yi töhmet altında bırakmaktadır. Çünkü bu rivayetlere göre hz. Ali, Peygamber Efendimizin vefat edeceğini bekliyorken

(Hilafet-i Raşide : S.58-60)

Hz. Muaviye'nin Yezid'i halife tayin etmesine de seçim denebilir mi?

Eğer birisi, "Peki hz. Muaviye'nin oğlu Yezid'i halife tayin etmesine de seçim denilecek mi? Çünkü o da, bunu millete sunmuştu." Diye sorarsa cevabı şudur: Muaviye'nin kendisi seçilmediğine göre onun halifeliği dahi geçersiz iken oğlunun halifeliği nasıl geçerli olabilir? Biz, "Yezid Muaviye'nin yerine geçti," diyebiliriz ama onun halife olduğunu kabul edemeyiz. Çünkü Muaviye'nin hilafeti bile ispatlanmış değildir ki oğlunun hilafeti kabul edilsin. Muaviye dünyevi bir padişah idi, bundan dolayı biz, Yezid'i de ancak dünyevi bir padişah olarak kabul ederiz. Ne Muaviye halife idi ne de Yezid.

Ayrıca Muaviye, oğlu hakkında insanların görüşüne başvurduğunda o, insanlar üzerinde hüküm sürmekteydi. Bu durumda alınan görüşe, görüş denemez. Çünkü görüş verirken insanın özgür bir şekilde görüşünü verebilmesi gerekir. Ama bir yerde özgürlük elinden alınmışsa ve padişah tebaasına oğluma biat edin diyorsa, orada halk özgürce fikrini nasıl söyleyebilir ve padişahın fikrini nasıl reddedebilir? Bu durum, Afganistan kralının tebaasına, "Ey halk! Beni halife kabul edin!" dediğinde millet, tamam deyince, kralın "halk beni halife seçti" demesine benzer. Böyle bir şeye kesinlikle seçim denilemeyeceği

gibi halkın görüşü de denemez. İnsanlar özgür olunca ve herkes dilediği gibi birisinin ismini sunabilince işte o zaman buna gerçek anlamda görüş denebilir. Ama Muaviye, halife değil bir padişah idi, ayrıca o padişah iken, halife kabul edilmesi için oğlunun ismini milletin önüne koydu. Bundan dolayı buna kesinlikle ne görüş almak ne de seçim denebilir.

Babanın oğlunun ismini hilafet için önermesi Ashab'ın sünnetine aykırıdır

Ayrıca babanın, kendi oğlunun ismini hilafet için önermesi de bunun gerçek manada seçim olmadığını gösteriyor. Çünkü babanın kendi oğlunun ismini halife olarak önermesi Ashab'ın sünnetine aykırıdır. Hz. Ömer'in vefatı yaklaşınca birçok heyet kendisini ziyaret etmeye gitti. Herkes ona ittifak halinde, "senden sonra hilafet makamına en ehliyetli olan oğlun Abdullah'tır; Onun için Abdullah'ı halife tayin et!" dedi. Ancak o, "Müslümanların boyunları uzun zamandır ailemizin önünde eğildi, şimdi ben bu nimetin başkasına verilmesini istiyorum." Dedi. Şüphesiz eğer hz. Ömer'in vefatından sonra halk, oğlu Abdullah'ı halife olarak seçseydi bu caiz olurdu. Ancak hz. Ömer'in kendi oğlunu halife olarak tayin etmesi caiz değildi. Aynen bunun gibi eğer Muaviye hayattayken Yezid'in ismini halka sunmasaydı ve ondan sonra milletin kendisi onu seçseydi biz ona seçimle gelen padişah diyebilirdik. Ama şu anki haliyle biz ona ne halife diyebiliriz ne de seçilmiş padişah diyebiliriz. Hz. Muaviye o zamanki durum ve şartlardan dolayı mecbur kalarak böyle bir şey yaptığı için biz ona günahkâr demiyoruz; Ancak ne onu halife olarak kabul ediyoruz ne de oğlu Yezid'i. Onlar birer padişah idiler. Muaviye, Yezid'in ismini halka önerdiğinde bütün Asbab-ı Kiram bunu alay etme olarak gördüler. Onların gözünde bunun hiçbir değeri yoktu. Nitekim tarih şöyle yazmaktadır: Muaviye, halka konuşma yaparak şöyle dedi: "Ey Müslümanlar! Bizim hanedanımız, Arapların ileri gelenlerindendir. Bundan dolayı bugün benden ziyade iktidarı hak eden kim vardır. Ve benden sonra oğlumdan fazla iktidarı hak eden kim vardır." Orada bir köşede oturan hz. Abdullah bin Ömer[RA] şöyle diyor: Ben Muaviye'nin bunları söylediğini işittiğimde ayaklarımın etrafına doladığım örtüyü açıp ayağa kalkmak ve Muaviye'ye şöyle demek istedim: Ey Muaviye! Peygamber Efendimizin bayrağı altında durup senin babanla savaşan ve İslam ordularında sana ve babana karşı savaşlara katılan bir kimsenin oğlu bu makama daha layıktır." Ancak daha sonra bu dünyalık şeyleri ben ne yapacağım diye düşündüm. Bununla fitne kopacak ve Müslümanların gücü daha da zayıflayacaktır. Nitekim ben oturdum ve Muaviye'ye karşı hiçbir şey söylemedim. Özet olarak Ashab-ı Kiram, Muaviye'nin bu davranışını tamamen

uygunsuz gördüler ve gözlerinde bunun hiç değeri yoktu.

Yezid'in oğlunun tahttan el çekmesi

Yezid'in hilafetinde halkın rızasının olması şöyle dursun onun kendi oğlu dahi buna razı değildi. Tersine o, tahta çıkar çıkmaz tahttan çekildi. Bu, meşhur bir tarihi olay olmasına rağmen Müslüman tarihçilerin buna fazla önem vermemelerine şaşırıyorum. Halbuki bu olayı sık sık vurgulamak onların vazifesiydi. Çünkü bu, Yezid'in zulümlerini gösteren ibret verici bir olaydır. Tarih bize şunları aktarıyor: Yezid öldükten sonra, yerine oğlu Muaviye geçti. Ona bu isim, büyük babası Muaviye'den dolayı verilmişti. O, biat aldıktan sonra evine gitti ve 40 gün boyunca dışarıya çıkmadı. Daha sonra o günün birinde dışarıya çıktı ve minbere çıkıp insanlara şöyle hitap etti: Ben, sizlerden biat aldım; Ancak ben bunu kendimi sizden daha ehil gördüğüm için yapmadım. Tersine ben, aranızda tefrika ve parçalanma olmasın diye bunu yaptım. O vakitten bugüne kadar ben evimde hep şunu düşündüm: Eğer aranızdan birisi, biat almayı daha fazla hak ediyorsa ben bu hükümet yükünü ona vereyim ve kendim bundan uzaklaşayım. Ancak çok düşünmeme rağmen ben kimseyi bulamadım. Bundan dolayı ey halk! İyice dinleyin. Ben bu makama layık birisi değilim. Benim babam da büyükbabam da bu makamı hak etmiyordu. Babam, hz. Hüseyin'den çok düşük mertebeliydi ve onun babası (olan büyükbabam) hz. Hasan ve hz. Hüseyin'in babasından çok düşük mertebeliydi. Onun zamanında hilafeti hak eden hz. Ali idi, ondan sonra ise büyükbabam ve babam yerine Hasan ve Hüseyin hilafeti hak ediyordu. Bundan dolayı ben bu iktidardan çekiliyorum. Siz dilediğinize biat edebilirsiniz. Annesi perdenin arkasından bu konuşmayı dinliyordu. O, oğlunun bu sözlerini duyunca çok öfkelendi ve şöyle dedi: Ey bedbaht! Sen hanedanını rezil ettin ve onu yerin dibine soktun. Bunun üzerine oğlu Muaviye şöyle dedi: Ben doğru neyse onu söyledim, sen bana dilediğini söyleyebilirsin. Bundan sonra o evinde oturdu ve birkaç gün sonra vefat etti.

Bu olay, Yezid'in halife olmasına halkın razı olması şöyle dursun, kendi oğlunun bile razı olmadığının göstergesidir. Oğlu bunu ne tamahtan ne de muhalefet korkusuyla yaptı; Tersine o, içinde derin ve ciddi bir muhasebe yaptıktan sonra şu karara vardı: Hz. Ali, benim büyükbabamdan daha fazla hilafeti hak ediyordu, hz. Hasan ve hz. Hüseyin de babamdan daha fazla hilafeti hak ediyordu. Ben bu yükü taşıyamam. Kısacası Muaviye'nin Yezid'i tayin etmesi bir seçim değildi.

(Hilafet-i Raşide : S.160-164)

İngiltere Calsa Salana

İngiltere Ahmediye Müslüman Cemaatinin Yıllık Toplantısı

Jalsa
Salana
UK

Jalsa

Love For All Hatred For None

إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا
I will make thee a leader of men
AHMADIYYA MUSLIM ASSOCIATION UK
JALSA SALANA UK 2023

AHMED'İN[SAV] ŞANI

HZ. MESİH-İ MEVUD [AS]

شانِ احمد را کہ داند جُز خداوندِ کریم
آنچناں از خود جُدا شد کز میاں اُفتاد میم

Ahmed'in şanını Allah dışında kim bilebilir ki?
O benliğini öylesine terk etti ki aradan "mim" düştü

زاں نمط شد محوِ دلبر کز کمالِ اتحاد
پیکرِ او شد سراسر صورتِ ربِّ رحیم

Sevgilisinde kendini öyle yok etti ki kemal birleşme neticesinde o,
Rahim olan Rabbinin görüntüsü oldu

بُوئے محبوبِ حقیقی میدمد زاں روئے پاک
ذاتِ حقّانی صفاتش مظہرِ ذاتِ قدیم

Hakiki Sevgilinin güzel kokusu onun çehresinden yayılmaktadır,
onun hakkani zat-ı, ezeli olan Allah'ın zatının mazharıdır

گرچہ منسوبم کند کس سوئے الحادو ضلال
چوں دلِ احمدؐ نمے بینم دگر عرشے عظیم

Birisi beni mülhidlik ve sapkınlıkla suçlasa da
ben Ahmed'in kalbi gibi başka bir şanlı arş görmedim.

منّتے ایزد را کہ من بر رغمِ اہلِ روزگار
صد بلا را میخرم از ذوقِ آں عینِ النعیم

Allah'a şükür ben dünyalık insanların aksine
o nimet pınarını arzuladığım için yüzlerce sıkıntıyı satın alıyorum

از عنایاتِ خدا و از فضل آں دادار پاک
دشمنِ فرعونیانم بہرِ عشق آں کلیم

Allah'ın inayeti ve O Pak zatın lütfuyla
ben de o kelîm olan efendimin sevgisi için Firavun tabiatlı insanların düşmanıyım

---

آں مقام ورتبتِ خاصش کہ بر من شد عیاں
گفتمے گر دیدمے طبعی دریں راہے سلیم

Bana âşikar olan onun o özel makamı ve mertebesini,
eğer bu yolda fıtratı selim birisini bulsam mutlaka anlatırdım

---

در رہِ عشق محمد ایں سر و جانم رَود
ایں تمنّا ایں دعا ایں در دِلم عزمِ صمیم

Muhammed'in aşkı için benim başım ve benim canım kurban olsun,
benim temennim, benim duam ve benim kalpten arzum işte budur

RESİMLER

Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Faaliyetleri

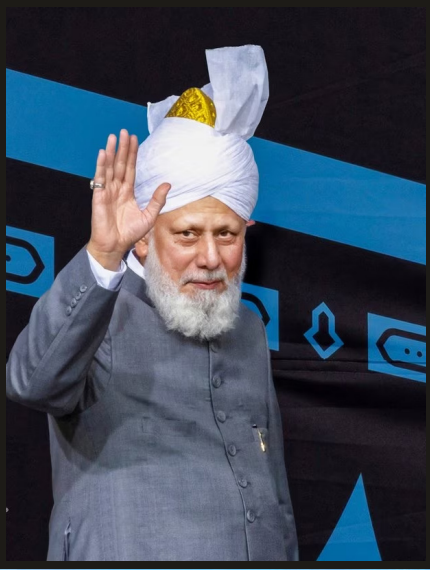

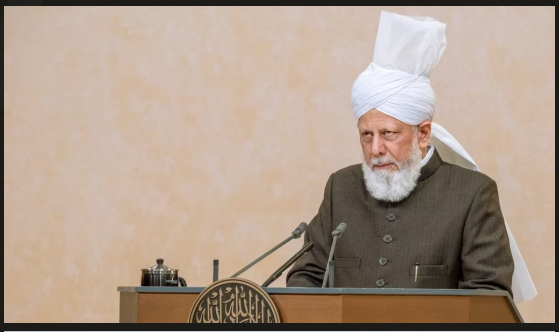

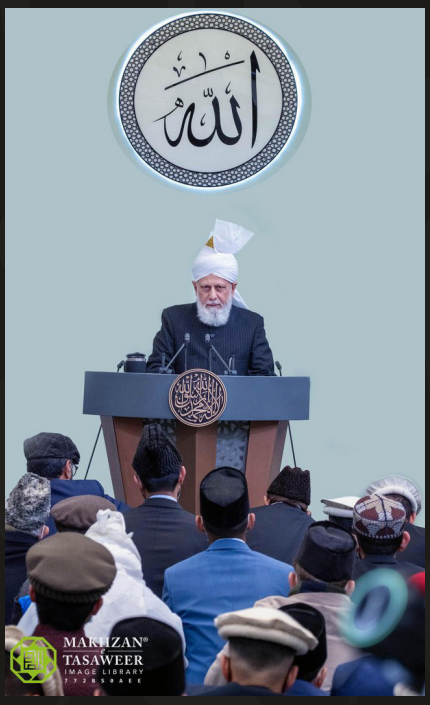
MAKHZAN
TASAWEER
IMAGE LIBRARY

MAKHZAN
TASAWEER

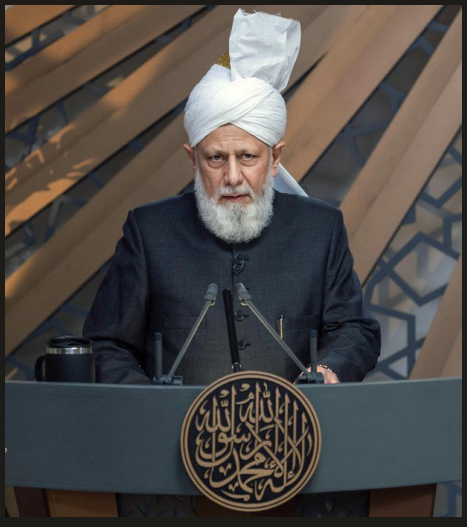

WAQF-E-NAU
NATIONAL IJTIMA

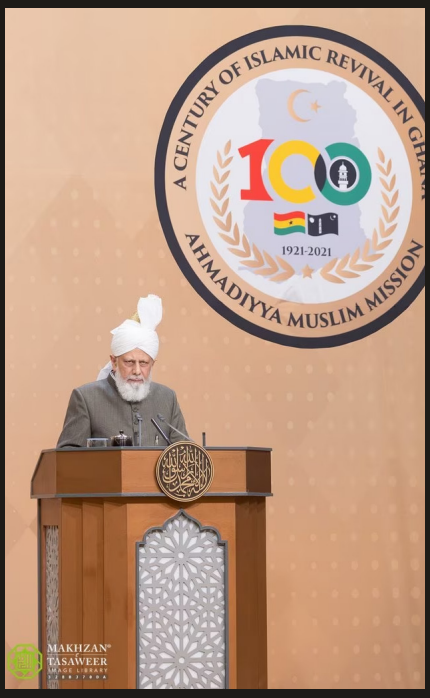
A CENTURY OF ISLAMIC REVIVAL IN GHANA
100
1921-2021
AHMADIYYA MUSLIM MISSION
MAKHZAN TASAWEER

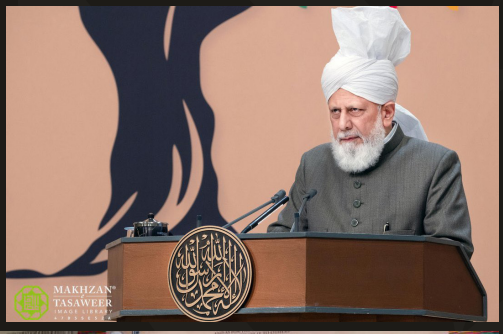
MAKHZAN TASAWEER

A CENTURY OF ISLAMIC REVIVAL IN GHANA

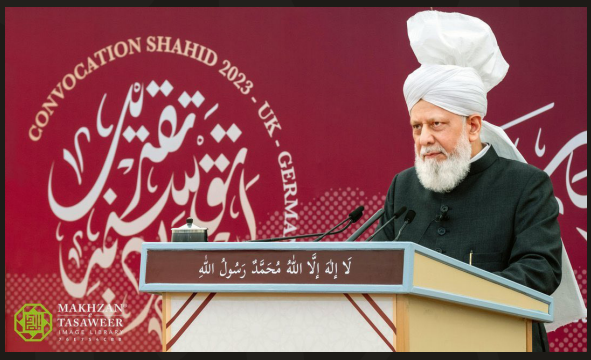
CONVOCATION SHAHID 2023 - UK - GERMA
لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللّٰهِ
MAKHZAN
TASAWEER
IMAGE LIBRARY

تقریب تقسیم اسناد شاہد 2023ء

تقریب تقسیم اسناد شاہد 2023ء

MAKHZAN
TASAWEER
IMAGE LIBRARY

YENİ
BASILAN KİTAP

"ÇAĞIMIZIN SORUNLARINA İSLAM'IN ÇÖZÜMÜ"

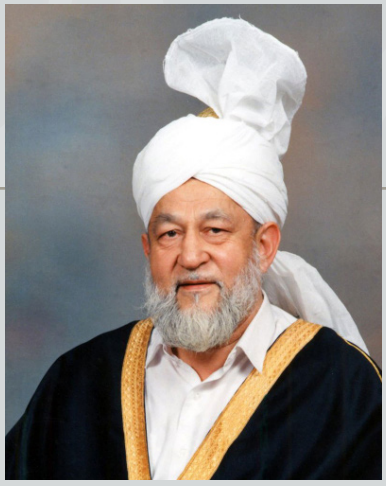

Hz. Mirza Tahir Ahmed [RH]
IV. HALİFETÜ'L MESİH

"İçinde bulunduğumuz modern çağda, bize meydan okuyan sorunlar nelerdir?...Bu durumlar karşısında din, bize nasıl rehberlik edebilecektir?...Çağımızın en büyük sorunu, barış ve emniyetin kalmamasıdır…Günümüz insanı, gerçek mutluluk ve huzurdan mahrum bir haldedir. Huzursuzluk, ızdırap ve korku gitgide artış göstermektedir. Şüpheler ile dopdolu geleceğin korkutucu gölgeleri, her tarafı kuşatmaktadır…İslam kelimesinin sözlük anlamı, barış ve emniyettir. Bu bir tek sözcük, İslam'ın bütün öğretilerini, tüm güzelliği ve geniş kapsamı ile yansıtmaktadır. Şüphesiz İslam, barış dinidir. Onun öğretileri, bütün insani arzular ve ilgi alanları karşısında, barış ve emniyetin garantisidir." (Yazar)

Hz. Mirza Tahir Ahmed[RH] barış ile ilgili aşağıda yer alan temel konular üzerinde değeri hiç azalmayacak bir konuşma yaptı ve çağımızın sorunlarının asıl çözümünün İslam'ın sunduğu öğretiye tabi olmakla bulunabileceğini ortaya koydu:

- Dinler arası barış, emniyet ve uyum
- Genel olarak toplumsal barış
- Sosyo-ekonomik barış
- Ekonomik barış
- Ulusal ve uluslararası siyasi barış
- Bireysel barış